

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

IUA-uutisia	1
Missä ne 99 ovat? Lee Armstrong, Pohjois-Carolina, Yhdysvallat	2
Vertaus kukkivasta päärynäpuusta Ron Craig, Kalifornia, Yhdysvallat	6
Uskosta tulee elämää – uskomisesta etiikkaa Colette Pelletier, Québec, Kanada	7
Mahdoton 28.012:s Mestariarkkitehti ja absoniittisuus Jean Marie Chaise, Buzançais, Ranska	14
Jeesus ja politiikka Jeffrey Wattles, Ohio, Yhdysvallat	19
UBIS-uutisia Dorothy Elder, Internet-koulun johtaja	20

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuositainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Toimittajat

Päätoimittaja Carolyn Prentice; *toimittajat* Pascal Coulombe (Ranska), Cathy Jones (USA), Kari Kuosmanen (Suomi), Janet Nilsen (USA), Maggie Pyle (USA), Andrés Rodríguez (Kolumbia), Trevor Swadling (Australia).

Muunkielisten painosten tuotanto: Seppo Kanerva, muunkielisten painosten valvova toimittaja. Seppo Kanerva *suomi*; Chris ja Nicole Ragetyl; Jean Royer ja Alain Gagnon *ranska*; Víctor García Bory, David Carrera Ibáñez, Elías García Canseco, Eduardo Jalles, Yolanda Bello Olvera, Liza Palm ja Bill Lloyd, *espanja*.

URANTIA-SÄÄTIÖN TOIMISTOT

KESKUSTOIMISTO–AMERIKAN YHDYSVALLAT

Urantia Foundation
533 Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614, USA
Puh: +1 (773) 525 3319; faksi: +1 (773) 525 7739
Sähköposti: urantia@urantia.org
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

SUOMI–POHJOIS- JA ITÄ-EUROOPPA

Urantia Foundation / Urantia-säätiö
Luhtikyläntie 712
16300 ORIMATTILA
Puh. ja faksi: (03) 777 8191
Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

AUSTRALIA–UUSI-SEELANTI–AASIA

Urantia Foundation
7 Walsh Street
North Narrabeen 2101 NSW, Australia
Puh./faksi: +61 (2) 9970 6200
Sähköposti: urantia@urantia.org.au
Verkkosivu: <http://www.urantia.org.au>

ISO-BRITANNIA JA IRLANTI

Urantia Foundation
2 Wanbourne Lane
NETTLEBED, Oxfordshire RG9 5BJ
Yhdistynyt Kuningaskunta
Puh./faksi: +44 (01491) 641 922
Sähköposti: urantia@easynet.co.uk

RANSKA–LÄNSI- JA ETELÄ-EUROOPPA

Urantia France S.A.
48, rue Douy Delcupe
93100 Montreuil sous Bois
Ranska
Puh. +33 (1) 5693 3513; faksi +33 (1) 5693 3511
Sähköposti: urantia@urantia.fr
Verkkosivu: <http://www.urantia.fr>

KANADA (Québec)

Fondation Urantia
707, route 138
Cap-Santé, Québec G0A 1L0
Kanada
Puh. +1 (418) 285 3333; faksi +1 (418) 285 0226
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

KANADA (Vancouver)

Urantia Foundation
2150 Bellevue Avenue 805
West Vancouver BC V7V 1C3
Kanada
Sähköposti: cascades@telus.net

VENÄJÄ

Fond Urantija
Bumazhnaja ulitsa 9 of. 310
198020 Sankt Peterburg
Venäjä
Puh./faksi +7-812-580-3018

MEKSIKO–LATINALAINEN AMERIKKA

Fundación Urantia
Apartado postal 19-400
03901 México DF
Meksiko
Verkkosivu: www.urantia-latina.org

Urantia-säätiöllä on lisäksi edustajat Argentiinassa, Belgiassa, Brasiliassa, Bulgariassa, Ecuadorissa, Espanjassa, Indonesiassa, Kolumbiassa, Koreassa, Kreikassa, Liettuassa, Meksikossa, Norjassa, Perussa, Senegalissa, Uruguayssa, Venezuelassa ja Virossa.

Ellei toisin mainita, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.

© 2001 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

IUA-UUTISIA

Primer congreso colombiano de lectores de *El Libro de Urantia*

Kolumbian Urantia-yhdistyksen ensimmäinen konferenssi pidettiin 18.–20.8.2001 Aguadora Clubin kauniissa ja aurinkoisessa konferenssikeskuksessa, joka sijaitsee mutkittelevan tien päässä, kuohuvan kuusimiljoonaisen Bogotan kaupungin ylle kohoavan vehreän vuoren laella.

Kolmipäiväiseen, Kolumbian ensimmäiseen Urantia-tilaisuuteen osallistui 130 lukijaa. Miriam Rivera toimi yhdessä paikallisten lukijoiden kanssa tapahtuman koordinoijana. Konferenssiteemana oli ”Travesía hacia el Paraíso” (Matka Paratiisiin). Ja millainen matka se olikaan! Puheenjohtaja Patricia Ramírez avasi päivät innostavalla ja inspiroivalla puheellaan, joka loi konferenssille sen hyvän ilmapiirin.

Tamila Ragimova, joka toimi aikanaan lääkärinä Neuvostoliitossa ja nyt professorina Medellinin yliopistossa, aloitti ohjelman erinomaisella esityksellään aiheesta ”Universumien universumin kosmologia”. Kaikki seuraavat puhujat edustivat samaa korkeaa tasoa, ja he havainnollistivat esityksiään kuvin ja taulukoin. Kaikki puheet ovat luettavissa latinalais-amerikkalaisilla verkkosivuillamme, ja ne

julkaistaan englanniksi käännettyinä kohdakkoin IUA:n verkkosivuilla.

Konferenssi huipentui San José Eje Cafeteron Urantia-yhdistyksen lisenssiöimiseen. Kysymyksessä on Kolumbian uusi paikallisyhdistys. San José'n yhdistyksen jäsenet ovat lukeneet *Urantia-kirjaa* päivittäisissä tapaamisissaan vuodesta 1996 lähtien. Heidän antaumuksensa ja heidän ilonsa näiden edistyneiden periaatteiden todeksi elämisestä on ehdottoman innostavaa.

Yhdistyksen virkailijat ovat: puheenjohtaja Jairo Franco Londono (jairofranco@hotmail.com); varapuheenjohtaja Mauricio Castaño Ramírez (gugucho@starmedia.com); rahastonhoitaja Alexander Tamayo Minas (alextamayomi@hotmail.com) ja sihteeri Dario Franco Londono (dariofranco@hotmail.com).

Meille on suuri kunnia liittää tämä ryhmä IUA-perheeseemme ja odotamme kuulevamme heistä tulevaisuudessa vielä paljon.

Lähetämme Kolumbiaan onnittelut onnistuneesta ja inspiroivasta konferenssista ja kiitokset rakkaudestanne ja vieraanvaraisuudestanne.

Asociación Urantia de España perustettiin 16.9.2001

Sevillassa perustettiin 16.9. Espanjan 24-jäseninen Urantia-yhdistys. Lisenssiasiakirjojen allekirjoitustilaisuudessa CNP:n puheenjohtaja Seppo Kanerva edusti IUA:ta ja johtokunnan jäsenen Georges Michelson-Dupont Urantia-säätiötä.

Yhdistyksen virkailijat ovat: puheenjohtaja Esteban Cotán Reyes (escaneco@telefonos.es);

varapuheenjohtaja Víctor Izquierdo (vizquier@elmonte.es), sihteeri María José García Canseco (franmajo@inicia.es) ja rahastonhoitaja Elías García Canseco (ecanseco@telefonos.es).

Toivotamme uudet jäsenet tervetulleiksi IUA-perheeseen ja toivomme heille parasta mahdollista menestystä *Urantia-kirjan* opetusten levittämisessä.

MISSÄ NE 99 OVAT?

LEE ARMSTRONG

Pohjois-Carolina, Yhdysvallat

Esitetty USUA:n kansallisessa konferenssissa Leavenworthissa Kansasissa 19. — 23.7.2001

Yhdysvaltain Urantia-yhdistyksen puheenjohtajana olen saanut kokea johtajan ominaisuuksien tärkeyden pyrittäessä saamaan ihmiset toimimaan yhdessä yhteisen asian hyväksi. Nyt tarkastelemme, mitä johtajuus on, miten johtajan tunnistamme sekä sitä, miten voimme voimistaa ja kehittää johtajankykyjä.

Usein johtajana pidetään määräävässä asemassa olevaa henkilöä, joka on tulostavasti vastuullinen. Ne meistä, jotka olemme toimineet muutaman vuoden työpaikalla – ja *Urantia-kirjan* lukijayhdistyksiämme voidaan pitää eräänlaisina hengellisinä työpaikkoina – tiedämme kuitenkin, että määräävässä asemassa oleva ei aina ole tosiasiallinen johtaja.

Urantia-kirja on varsin yksiselitteinen, mitä johtajuuden tärkeyteen ja sen yleisyyteen tulee. Luvusta 81, ”Nykycivilisaation kehittyminen”, luemme: *Kunnollinen johtajuus on edistymisen kannalta äärimmäisen tärkeää. Viisautta, ymmärrystä ja kaukokatseisuutta ovat kansakuntien säilymiselle välttämättömiä. Sivilisaatiota uhkaa todellinen vaara aina vasta, kun kyvykkäistä johtaja-aineksesta alkaa olla pulaa. Eikä tällaisen viisaan johtaja-aineksen määrä ole koskaan ylittänyt yhtä prosenttia väestön kokonaismäärästä.* [911:7]

Urantia-kirjan lukijat viittaavat usein juuri tähän toteamukseen, kun keskustellaan johtajuudesta. Aion seuraavaksi tarkastella muutamaa toteamuksen kohtaa. Ensiksi: siinä ei sanota, että väestöstä vain 1 % voi olla johtajia. Jotkut lukijat tulkitsevat tätä *Urantia-kirjan* toteamusta mahdollisesti niin, että se on perustelu heidän passiivisuudelleen. ”Minäkö? Ei, ei. Enhän minä ole mikään johtaja. Valitkaa joku toinen.” Vaikka täysin ymmärränkin tällaisen passiivisen näemyksen houkuttelevuuden, se suuntautuu kuitenkin sitä intohimoa ja paloa vastaan, jota kaikki ne meistä tuntevat, joihin *Urantia-kirjan* verratotomat opetukset ovat vaikuttaneet.

Ehkä vain prosentilla väestöstä on myötäsäntynen kyky pyrkiä johtamaan tasolla, jolla vaikutetaan maailman pelastumiseen. On totta, ettei meistä kaikista tule johtajia tasoilla, joilla Winston Churchill tai Abraham Lincoln toimivat. Siitä huolimatta itse kukin voi omalla pienellä tavallaan, omassa elämässään ja tapaamiensa

ihmisten suhteen olla johtaja siinä mielessä, että teemme aloitteen tuodaksemme suuresta sinisestä kirjastamme löytämämme korkeammat totuudet niiden tietoon, jotka ovat sellaiseen valmiita. Kysymyksessä voi tällöin olla teko, joka on suhteellisen yksinkertainen ja suunnittelematon, tai se voi olla tapahtuma, joka kysyy *viisautta, ymmärrystä ja kaukokatseisuutta*, niin kuin kirjamme johtajuuden ominaisuuksia kuvailee.

Luokaamme pikainen katsaus eroon, joka vallitsee äsken luonnehtimani ”määräävässä asemassa” olevan ja tosiasiallisen johtajan välillä. Franklin Coveyn julkaisussa *The 4 Roles of Leadership*, Covey sanoo: ”Monien muiden tavoin näyttelet organisaatiossasi ainakin kahta osaa: esimiestä ja johtajaa. Esimiehenä toimiessasi toimit järjestelmän osana ja teet asiat oikein. Johtajana toimiessasi toimit niin, että järjestelmä on toimintasi kohteena ja teet oikeita asioita.” Asioiden oikealla tavalla tekemisen ja oikean asian tekemisen välillä vallitsee toisinaan suuri ero. Kumpikin on tärkeää. Tehdessämme jonkin asian oikein huolehdimme käyttämiemme metodien ja käytänteiden oikeellisuudesta; mutta tietääksemme tekevämme oikeita asioita, meidän tulee kiinnittää huomio myös asiaan vaikuttaviin tarkoitukseen ja periaatteisiin.

Se, että on ”hengellinen”, ei tarkoita samaa kuin kyvyttömyys puhua vaikeista asioista. Meidän on hyvä oivaltaa, ettei pelkästään se seikka, että jotakuta pidetään johtajana, välttämättä tarkoita, että henkilö on hyvä ihminen. Luvussa 67, ”Planeetan kapina”, sanotaan: ... *tästä luottamuksen ennalta barkitusta pettämisestä johtuen universumin uskolliset persoonallisuudet subtautuvat Prinssi Caligastiaan erityistä halveksuntaa osoittaen. Luoja-Poika toi julki tämän halveksunnan sanoessaan: ”Sinä olet johtajasi Luciferin kaltainen ja olet synnillisesti estänyt hänen pahuutensa joutumisen unohduksiin. Hän oli vääristelijä itsensä ylentämisen alusta lähtien, sillä hän ei pysynyt totuudessa.”* [754:3] Tuollaisina aikoina on ehkä paikallaan muistella Bob Dylanin laulun ”Subterranean Homesick Blues” sanoja: ”Älä seuraa johtajia; pidä pikemminkin silmällä parkkimittareita.”

Minulla oli äskettäin ilo kuunnella tri Warren Blankia, joka on kirjoittanut kirjat *The 9 Natural Laws of Leadership* ja *The 108 Skills of Natural Born Leaders*. Hän korosti eroa, joka vallitsee toisaalta asemansa perusteella johtavan esimiehen ja toisaalta omasta halustaan perässä kulkevia puolelleen saavan johtajan välillä. Liike-elämä ja työvoima ovat siirtymässä pois perinteisestä johtajanäkemyksestä, jonka mukaan esimies esittää vaatimuksia, määrittelee tavoitteet ja pitää alaisensa tilivelvollisina, kohti sellaista näkemystä, joka arvostaa tiettyihin ominaisuuksiin, kuten karismaan, perustuvaa johtajan roolia.

On sanottu: ”Ei ole mikään konsti olla kapteeni, jos meri on tyyni.” Sanontaan sisältyy paljon totuutta. Oma *Urantia-kirjan* lukijaliik-keemme on viime ajat purjehtinut myrskyävillä vesillä. Äskettäinen *Urantia-kirjan* tekijänoikeudet mitätöivä Oklahoman valamiehistoratarkaus on saanut vanhat hiertymät taas vuotamaan ja puhaltanut kytevät kiistat uudestaan ilmiliekkiin.

Ajatelkaapa nykyistä tilannetta. Muuan lukija, jonka tarkoituksena on riistää *Urantia-kirjaan* kohdistuvat tekijänoikeudet Urantia-säätiöltä, on todistanut oikeuden edessä, että tämä kirja on mielisairaalapotilaan kirjoittama ja että Urantia-säätiö varasti sen. Tri Sadler, joka niin valtaisesti vaikutti ilmoituksen ilmaantumiseen, on oikeudessa nyt madallettu varkaan asemaan. Jossakin toisenlaisessa tilanteessa saattaisi *Urantia-kirjan* alkuhistoriaan porautuminen näyttää hyvältäkin idealta, mutta kun visio puuttuu, esitetään sellaisiakin lausuntoja, että tri Sadlerin rotunäkemykset vaikuttivat *Urantia-kirjan* sisältöön, ellei peräti, että tri Sadler itse kirjoitti kyseiset jaksot. Tuonkaltaiset julkiset väitteet kaivavat maata ilmoituksen uskottavuuden alta. Jos väitteet ovat totta, me näitä opetuksia rakastavat lukijat olemme tuskin parempia kuin hullun opetuslapsia. Ja kyseiset väitteet ovat peräisin ystävilämmel! Jos ne olisivat kirjoittajalta, joka haluaa ansaita rahaa *Urantia-kirjan* uskottavuuden tuhoamalla, motiivit olisi helpompi ymmärtää.

Juuri tällaisina aikoina yksittäisten lukijoiden osoittama rauhallinen ja asiallinen johtajuus on olennaisen tärkeää. Kyseinen Oklahomasta kantautuva todellisen elämän käytännön testi kutsuu itse kutakin meistä harjoittamaan omakohtaista johtajuutta. Haluan kaikkein hermostuneimmallekin näitä äskettäisiä tapahtumia seuraavalle vakuuttaa, ettei taivas ole putoamassa maahan. Tekijänoikeudet ovat tärkeä väline julkaisijana toimivalle Urantia-säätiölle.

Järjestömme tukee säätiön ponnistuksia vaatia ja saada takaisin se, mikä sen huostaan on uskottu.

Mutta lukijoina meidän tehtävämme on laaja-alaisempi kuin tuo yksi tekijänoikeusasia. Kansainvälisen Urantia-yhdistyksemme tarkoitus on edistää *Urantia-kirjan* syvällistä opiskelua ja sen opetusten asiallista levittämistä.

Mitä hyvänsä tulevaisuus tekijänoikeuksien osalta tuokaan tullessaan – ja olen peräti varma ja luottavainen sen suhteen, että Oklahoman ratkaisu kumotaan – sen ei tule eksyttää meitä hylkäämään laaja-alaisempaa tarkoituspereämme ja tehtävämme eli näiden totuuksien levittämistä kanssaihmisillemme. Yhdysvaltain entinen presidentti Theodor Roosevelt totesi, että ollaksesi johtaja ”teet voitavasi sillä, mitä sinulla on, ja siellä, missä olet.”

Me yhdysvaltalaiset lukijat olemme arvoitus monille lukijoille muualla maailmassa. He eivät suoraan sanottuna tiedä, miten suhtautua meihin. Oklahoman valamisratkaisun kaltaiset tilanteet sekoittavat ymmärrystä entisestään. Koska itse edustan Yhdysvaltain Urantia-yhdistykseen kuuluvia lukijoita, haluan viipyä hetken tässä aiheessa. (Kunnioituksesta eteläamerikkalaisia sisariamme ja veljiämme kohtaan, jotka hekin puhuvat itsestään ”amerikkalaisina”, käytän seuraavassa meistä yhdysvaltalaisista puhuessani sanaa ”jenkki”.)

Maamme työvoimaa koskevassa analyysissä on todettu, että me jenkit yhä enenevässä määrin tiedämme, mitä me haluamme ja uskomme sen ansainneemme. Seikka voi saada muunlaisia arvoja edustavat kulttuurit näkemään meidät kielteisessä valossa. Joitakuuta maanmiehiäni saattaa hämmästyttää tieto, että maamme ja Pohjois-Amerikan ulkopuolelta tarkasteltaessa meitä voidaan pitää ”hemmoteltuina” tai ”materialistisina”. Se riippumattomuuden tunne, jota maassamme kunnioitetaan ja joka oli keskeisen tärkeä Yhdysvaltoja perustettaessa, voi muodostua selkeäksi esteeksi pyrkiessämme toimimaan tehokkaasti osana maailmanyhteisöä.

Ystäväni Ralph Zehr ehdotti tähän yhteyteen montakin lainausta. Luvussa 81 sanotaan:

Pystyvä ja viisas johtajuus. Sivilisaatiossa on paljon, hyvin paljon sen varassa, että löytyy innostunutta ja tehokasta kuormankiskomisen henkeä. Painavaa taakkaa nostettaessa ei kymmenestä miehestä ole juurikaan enempää hyötyä kuin yhdessä, elleivät he nosta yhdessä – kaikki samalla hetkellä. Ja sellainen ryhmätyö – sosiaalinen yhteistyö – on johtajuuden varassa. Menneet ja nykyiset kulttuurisivilisaatiot ovat perustuneet

siihen, että kansalaiset harjoittavat järkipäristä yhteistyötä viisaiden ja edistyksellisten johtajien kanssa; ja aina siihen asti, kunnes ihminen kehittyy korkeammille tasoille, sivilisaatio tulee edelleenkin olemaan viisaan ja tarmokkaan johtajuuden varassa. [911:2]

Luvussa 133, ”Paluu Roomasta”, kirja opettaa:

Elämään kuuluu ilmiöitä, jotka eivät ole kokonaan aineellisia. Aritmetiikka sanoo, että jos yksi mies kykenisi keritsemään lampaan kymmenessä minuutissa, kymmenen miestä pystyisi sen keritsemään yhdessä minuutissa. Se on vankeaa matematiikkaa, mutta se ei pidä paikkaansa, sillä nämä kymmenen miestä eivät kykenisi suorittamaan tehtävää tällä tavoin, he olisivat näet niin pabasti toistensa tiellä, että työ viivästyisi merkittävästi. [1476:7]

Matematiikka väittää, että jos yksi henkilö edustaa tiettyä älyllisen ja moraalisen arvon yksikköä, kymmenen henkilöä edustaisi tätä arvoa kymmenkertaisena. Mutta kun puhe on ihmispersoonallisuudesta, olisi lähempänä totuutta sanoa, että tällainen persoonallisuuksien yhteenliittymä edustaa pikemminkin yhtä suurta summaa kuin on tähän yhtälöön osallistuvien henkilöiden lukumäärän neliö kuin yksinkertaista aritmeettista summaa. Ihmisistä koostuva sosiaalinen ryhmä, joka on saavuttanut koordinoitun toiminnallisen harmonian, edustaa paljon sen osien yksinkertaista summaa suurempaa voimaa. [1477:1]

Lukijoiden kysellessä, miksi heidän tulisi liittyä IUA:n paikallisyhdistykseen, vastaus on tämä: Olemme vahvoja, kun työskentelemme yhdessä.

Esseisti ja *Money and Class in America* -teoksen toimittaja Lewis H. Lapham sanoi: ”Useimmat kansakunnan johtajien poismenoa surevista rouvista ja herroista eivät tunnistaista johtajaa sellaisen nähdessään. Jos he pahaksi onnekseen sattuisivat kohtaamaan johtajan, he saisivat tuta, että tuo mokoma vaatii heiltä jotakin, ja tuollainen hävyttömyys panisi äkillisen ja närkästyneen pisteen heidän toiveelleen kyseisen johtajan paluusta.”

Jenkkiperintömme saa meidät toisinaan korostamaan liikaa riippumattomuutta ja liian vähän ryhmässä työskentelemisen edellyttämää vastuunkantamista.

Luvun 99, ”Uskontoon liittyvät yhteiskunnalliset kysymykset”, jaksossa ”Uskonnon sosiaaliset aspektit” sanotaan:

Vaikka uskonto on pelkästään henkilökohtainen hengellinen kokemus – Jumalan tuntemista Isäksi –, tämän kokemuksen luonnollinen seuraus – ihmisen tunteminen veljeksi – edellyttää, että minuus määrittelee suhteensa muihin minuuksiin, ja tällöin mukaan tulee uskonnollisen elämän sosiaalinen eli ryhmäaspekti. Uskonto on ensiksi sisäistä eli henkilökohtaista sovittautumista, ja sitten siitä tulee sosiaaliseen palveluun eli ryhmäasentoitumiseen liittyvä kysymys. Se seikka, että ihmisellä on taipumus laumanmuodostukseen, johtaa pakostakin uskonnollisten ryhmien muodostumiseen. Miten näiden uskonnollisten ryhmien käy, riippuu hyvin paljon siitä, että niitä johdetaan järkevästi. [1090:10]

Johtajuuden tarve juontuu ryhmäfunktioista. Olen monesti kuullut Urantia-säätiön presidentin Richard Keelerin puhuvan tällaisesta suhteesta ”keskinäisenä riippuvuutena”. Koettaessamme tasapainottaa näitä yksilöiden ja ryhmien tarpeita meidän on tarpeen omistautua uudelle ”Keskinäisen riippuvuuden julistukselle”. Jos kaikki lukijat pitäisivät arvossa ryhmän merkittävyyttä ja ymmärtäisivät johtajan näkemyksen siitä, miten toimitaan ryhmänä, meidän ei tarvitsisi vaivata oikeuslaitosta voidaksemme levittää *Urantia-kirjaa*. Jos sellainen haluttaa, voisimme yksinkertaisesti sidottaa uudelleen oman kirjamme tai kehottaa ystäviämme lukemaan ensiksi IV osan, jos sellainen oman käsityksemme mukaan jonkun lukijan kohdalla toimisi parhaiten.

On sanottu, että nerouden ja tyhmyyden välinen ero on siinä, että neroudella on rajansa.

Urantia-kirja sanoo: *Uskonto tosiaankin tarvitsee uusia johtajia, hengellisiä miehiä ja naisia, jotka rohkenevat panna luottamuksensa yksinomaan Jeesukseen ja hänen verrattomiin opettajiinsa. Jos kristinusko yhä jatkaa hengellisen tehtävänsä laiminlyömistä ja jatkuvasti toubuaa vain sosiaalisten ja aineellisten ongelmien parissa, niin hengellisen renessanssin on odotettava äsken mainittujen Jeesuksen uskonnon uusien opettajien tulemistä, opettajien, jotka omistautuvat vain ja ainoastaan ihmisten hengelliseen uudelleenvirittämiseen. Ja silloin tulevat nämä hengestä syntyneet sielut oitis tarjoamaan sen johtajuuden ja inspiraation, joka maailman sosiaaliseen, moraaliseen, taloudelliseen ja poliittiseen uudelleenjärjestämiseen tarvitaan. [2082:9]*

Vau! Oletko koskaan kokenut äskeisenkaltaisen ällistytävän ja herättävän kohdan luettuasi, että seuraavaksi mieleesi hiipii masentava

kysymys: ”Kenestä olikaan puhe? Minustako?” Arvaatko mitä! Luulenpa, että sinusta hyvinkin! Haluatko kuulla jotain vieläkin fantastisempaa? Luulen, että me jopa pystymme siihen!

Mitä me tässä yritämme, ei ole mutkikasta avaruustiedettä. Kysymys on kokolailla simppeleistä asioista: ”*Urantia-kirjan* syvällisen opiskelun ja sen opetusten asiallisen levittämisen tukemisesta”. Sen suuremmasta ei ole kysymys kuin, että käyttää joka päivä tai joka viikko kykyjensä mukaan aikaa ja energiaa näiden tavoitteiden saavuttamiseen. On keskityttävä asiaan. Se, mitä itse kukin meistä täsmällisesti ottaen tekee ja miten sen teemme, on jokaisen kohdalla hieman erilaista elämäntaipaleemme eri vaiheissa. Mikä tässä on ihmeellistä ja sykähdyttävää, on se, ettei ketään meistä voi korvata tai syrjäyttää jollakulla toisella! Jokainen meistä voi esittää oman henkilökohtaisen johtajuusversionsa tiellä, jota vain itse kulkee.

Haaste on esitetty niin miehille kuin naisillekin. Elämäkertateoksessa *Jeannette Rankin: First Lady in Congress*, Rankinin kerrotaan sanoneen: ”Ihmiset voi viedä vain niin pitkälle kuin he haluavat mennä, ei niin pitkälle kuin haluaisit heidän menevän.” *Urantia-kirja* sanoo: *Nainen on aina ... ollut moraalin lipunkantaja ja ihmiskunnan hengellinen johtaja. Käsi, joka kiikuttaa kehtoa, on edelleenkin kohtalon tuttu.* [938:8]

Luvussa 102, ”Uskonnollisen uskon perustukset”, kirja sanoo: *Evolutionaarinen ihminen ei luonnostaan pidä kovaa työntekoa herkkuna. Jotta hän elämän kokemuksessaan pysyisi kasvavan uskonnollisen kokemuksen asettamien kannustavien vaatimusten ja pakottavien yllykkeiden tasalla, merkitsee se lakkaamatonta aktiivisuutta hengellisen kasvamisen, ähyllisen avartumisen, uusiin tosiasioihin yltämisen ja sosiaalisen palvelun alueilla. Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa.* [1120:4]

Mieleen tulee kaveri, jolta kysyttiin: ”Mikä on tietämättömyyden ja apaattisuuden välinen ero?” Hän vastasi: ”En tiedä, enkä välitä.”

Uskoakseni itse kunkin sopii kysyä itseltään, ellemme toimi aktiivisesti näitä totuuksia levittämässä, miten vakavasti ja miten syvällisesti niiden osalta tunnemme? Itsearviointi on jokaisen kohdalla ainutlaatuinen. (En tietenkään puhu toisten lukijoiden tuomitsemisen puolesta.) Uskon silti, että *Urantia-kirjaan* sisältyvät viestit saavat meistä esille sen, mikä meissä on parasta.

Paikallisyhdistykseni Virginia Carolina Reader-sin kokouksessa keskustelimme kerran siitä, että johtajien lukumäärä ei ylitä yhtä prosenttia

väestöstä. Muistan vaimoni Roselynin tällöin tokaiseen: ”Missäs ne minun 99ni ovat?” Nekin, jotka eivät kenties tunne olevansa ”luontaisia johtajia”, saattavat eräänä päivänä joutua toteamaan, että saivat kutsun palvella jossakin tehtävässä, jos he antavat näiden opetusten todellakin vaikuttaa itseensä. Roselynin kysymys on kysymys, jonka monikin meistä saattaa esittää: ”Missä ne minun 99ni ovat?” Ajattelepa, miten kiintoisa projekti siitä tulisi, jos luettelaisimme 99 henkilöä, jotka kuuluvat – Coveyn termistöä käyttäksämme – ”vaikutuspiiriimme”, tai ryhtyisimme värväämään tuollaista ryhmää, ellei se jo ole koossa?

Johtajuutta käsittelevissä kirjoissa kohdistetaan paljon huomiota siihen, että johtajan on tarpeen yksilöidä lyhyen aikavälin tavoitteet ja suhteuttaa sitten nämä lyhyen aikavälin tavoitteet laajempaan visioon.

Kysyin IUA:n hallintotyöntekijä Cathy Jonesilta, mitä ominaisuuksia hän pitää tärkeinä, kun hän yksilöi potentiaalisia johtajia. Hän vastasi: ”Sanalla sanottuna sielun PALOA! Johtajasta voi heti sanoa, onko hän ’elävä’ vai ’kuollut’. Johtajilla on aina jotakin sanottavaa eivätkä he kainostelee sen sanomista.” Hän jatkoi kertomalla eräästä nuoresta bolivialaisnaisesta, joka tunnontarkasti kopioi *Urantia-kirjan* Internetistä ja jolla on nyt yhdeksän naisen opintoryhmä tuossa vuoristoisessa ja rannikottomassa maassa. Siinä meillä esimerkki johtajasta! (Ymmärtääkseni hän on myös Etelä-Amerikan Eteläkärjen *Urantia*-yhdistyksen jäsen.)

Sir Wilfred Grenfell, joka selviytyi elämänsä vaikeasta alkuvaiheesta ja perusti myöhemmin, 1900-luvun alkuvuosina sairaaloita Kanadan Newfoundlandiin, sanoi: ”Toisille tekemämme palvelukset ovat vuokra tilasta, joka meillä on maan päällä.”

Oma jenkkihumoristimme Will Rogers sivalsi: ”Jokaisessa meissä on vain yksi vika, ja se on itsekkyyks.”

Benjamin Franklin puolestaan sanoi: ”Itseensä käpertyvä ihminen on perin pieni käärö.”

Kutsu toisten palvelemiseen tuo mielestäni nähtäville korkeimmat motiivimme ja kehottaa meitä niiden riskien ottamiseen, jotka ovat tarpeen, jotta pääsisi toimimaan yhteistyössä muiden kanssa. Luvussa 160, ”Rodan Aleksandrialainen”, keskiväliolento kirjoittaa: *Vaikka oletkin tehokkaasti aseistautunut kohtaamaan elämän vaikeat tilanteet, voit tuskin odottaa menestystä, ellei varustuksiasi kuulu mielen viisaus ja persoonallisuuden viehätysvoima, jotka antavat sinulle mahdollisuuden saada avuksesi tovereittesi antaumuksellisen tuen ja*

yhteistyöhäly. Et voi odottaa kovinkaan mittavaa menestystä sen kummemmin maallisessa kuin uskonnollisessakaan toiminnassasi, ellet kykene oppimaan, miten saat toverisi vakuuttumaan itsestäsi, miten saat ihmiset puolellesi. Sinun täytyy yksinkertaisesti omata tahdikkautta ja suvaitsevuuksia. [1774:01]

Urantia-kirja esittää monen monta järjestyttävää kertomusta entisaikojen johtajista: Ellanorasta, Abrahamista ja Vanista — vain muutaman mainitakseni. Kyseisiä kertomuksia tutkiessaan oppii monta suurenmoista asiaa. Mooseksesta kerrotaan yksityiskohtaisesti. Yksi valaisevimmista häntä koskevista kohdista on luvussa 140, ”Kahdentoista apostolin virkaanasettaminen”. Siinä sanotaan: *Mooses oli verraton johtaja, mutta hän oli myös lempeämielinen mies. Herkkyys ja avoimuus inhimillistä häntä kohtaan luo aitoa ja kestävä onnellisuutta samalla, kun tällaiset lempeät asenteet varjelijat sielua kiukun, vihan ja epäluuloisuuden tuhoisilta vaikutuksilta. [1575:1]*

Olisi mahdollista jatkaa tätä keskustelua hyvinkin pitkään. ”Johtajuuden” käsittelylle voisi omistaa monen monta kirjaa ja yliopistoluku-

kautta. Haluamme kehittää itsessämme sellaisia viisauden, ymmärryksen ja kaukokatseisuuden ominaisuuksia, joita parhaat johtajamme ilmentävät. Mikäli pystymme luomaan yhteyden tarpeeseemme olla hyödyksi kanssaihmisillemme, kehitämme itsessämme keskinäisen riippuvuuden ominaisuuksia ja ryhmätoimintojen arvostamista.

Tehtävämme on yksinkertainen. Meidän tarvitsee vain levittää *Urantia-kirjan* opetuksia. En tiedä, miten sinä sitä luonnehtisit, mutta minulle se on paras koskaan lukemistani kirjoista! Meissä täytyy olla sen verran luottamusta, että otamme pienen riskin ja toimimme. Jos kykenemme saamaan mukaan tahdikkauden ja suvaitsevuuksien ominaisuuksia, osallemme lankeaa silloin meille kuuluva osuus onnistumisesta. Isämme auttaa meitä. Voimme rukoillessamme pyytää hänen apuaan.

Jenkkiviihdyttäjä Pearl Bailey sanoi: ”Jokainen haluaa tehdä jotakin ollakseen avuksi, mutta kukaan ei halua olla ensimmäinen.”

Pyydän sinua kysymään itseltäsi: ”Missä ovat minun 99ni?”

Vertaus kukkivasta päärynäpuusta

RON CRAIG
Kalifornia, Yhdysvallat

Yhdeksän vuotta sitten lounaisen ikkunani ulkopuolelle istutettiin kukkiva päärynäpuu. Samaan aikaan mäkirinteessä talon edustalla sinitammen terhosta ponnisti esille taimi. Vuosien vierieessä päärynäpuusta versoi nopeasti leveä vehreä lehvästö, ja varhaiskevällä puu oli kauniiden valkoisten kukkien peitossa. Sen oksasto oli tiheä, ja niin se tarjosi vilvoittavan varjon suojaksi kuumaa kesäaurinkoa vastaan. Syksyisin ruska muutti sen lehdet kovien pakkasöiden jälkeen loistavan tummanpunaisiksi. Näiden seitsemän vuoden aikana päärynäpuu kasvoi korkeudeltaan seitsenmetriseksi ja sen oksasto levisi viiteen metriin. Tammi kasvoi korkeutta runsaan metrin, ja sen oksat puolimetrisiksi. Yhdeksännen vuoden huhtikuun

kolmannella viikolla kylmä sade muuttui yllättäen lumeksi, ja raskas nuoskalumi asettui kauniisti levittäytyvän päärynäpuun vihreille lehdille. Aamulla havaittiin päärynäpuun repeytyneen kahtia. Sen runko oli haljennut maan pinnasta lukien metrin ja kolmanneksen korkeudelle ja sen alimmat oksat olivat katkenneet. Halkeamakohdassa, rungon keskivälissä oli nähtävissä viisitoista senttimetriä pitkä ja kolme senttimetriä leveä tummanharmaa vyö, joka kertoi liian nopean kasvun aiheuttamasta rungon ontoudesta. Sinitammi sen sijaan kasvaa edelleen lujana ja vahvana, metrin ja kolmanneksen korkeana ja ylöspäin kurottautuvana.

USKOSTA TULEE ELÄMÄÄ – uskomisesta etiikkaa

GOLETTE PELLETIER
Cap Santé, Québec, Kanada

Esitetty Urantia-konferenssissa, Bishop, Lennoxville, 10.–13.8.2001

On kerrassaan kolossaalinen haaste puhua teille niin valtavasta aiheesta kuin uskosta ja varsinkin siitä, miten ”uskosta tulee elämää”, mutta se on kaikesta huolimatta kiinnostavaa. Kun tämän kongressin järjestäjät pyysivät minua puhumaan, en tiennyt mitä sanoisin; en tiennyt edes sitä, olisiko asiasta kovinkaan paljon ylipäättään sanottavissa.

Ryhdyin siis ajatustyöhön. Yht’äkkiä mietteisiini tunkeutui muuan lause, joka väreili muistisolukoisani. Lause oli jäänyt kaikumaan korvissani noin kuukautta aikaisemmin, kun omassa yksinäisyydessäni nautiskelin lounassalaattiani työntekijöiden kanttiinissa. Saattaakseni teidät ajan tasalle kerron, että toimin vanhainkodissa, ja aika ajoin sattuu, että keskustelumme ovat syvällisiä. Niinpä tuona päivänä hiljaisen lounaani aikana vilkasta keskustelua käyvästä lähipöydästä kantautui korviini lause, joka häiritsi mielenrauhaani. Kyseinen työtoverini esittämä virkahdus kuului: ”Uskonhan minä, mutten käy kirkossa.”

Minä, aktiivinen totuudenetsijä, heräsin oitis aatoksistani. Pyörittelin kuulemiani sanoja mielesäni ja koetin päästä selville niiden merkityksestä tai merkityksistä. Haluaisin nyt jakaa kanssanne tuolloisen kanttiinipöydän ääressä näkymättömästi tapahtuneen neuronivoimisteluni päätelmät.

Lähdetäänpä liikkeelle siitä, että

uskonhan minä

Koska tunnen lauseen esittäjää jonkin verran, ajattelin hänen ehkä uskovan ylimaallisiin asioihin, johonkin korkeampaan, ehkä jumalalliseen Korkeimpaan Olentoon ja luojaan, mutta kyseisen olennon identiteetti on hänelle epämääräinen; se saattaisi olla vaikka universaalinen rakkaus. En tohdi edes ajatella, että hän kutsuisi tätä ”Jumalaksi”, vielä vähemmän ”Isäksi”.

Olen jokseenkin varma jopa siitä, että hän haluaa tämän Ensimmäisen Lähteen olevan perin juurin ja täysin persoonaton, pelkkää universaalista energiaa, jotakin, jota ihminen voi käyttää mielensä mukaan silloin, kun häntä huvittaa ja kun hän haluaa kasvaa hengellisesti. Voisiko se olla Jeesus Kristus? En ole yhtään varma; asettaahan nyky-

yhteiskuntamme kaiken maailman profeetat samalle viivalle. Sellainen uskomus, että Joosua Joosefinpoika, Nasaretin Jeesus, on universumimme Luojan inkarnaatio, planeetallemme ihmiseksi tehty Jumalan Poika, ei ole enää eikä missään määrin suosiossa – ei edes kauniissa maakunnassamme, jossa väki sentään on hartaita katolisia.

Ihmisolentojen virtaillessa vapaasti pitkin ja poikin planeettaa, ajatusten, uskomusten ja uskontojen virtailu on toteutunut samassa tahdissa. Nähtävillämme on nyt sellainen sulatuskattila, jossa on uskomaton määrä itämaisia ja länsimaisia uskomuksia ja joka tyydyttää kaikkien toiveet.

Viime huhtikuussa suoritettu gallup-kysely paljasti, että quebeciläiset uskovat suurin joukoin paaviin mutta samalla jälleensyntymiseen. Ihmiset etsivät kaikin tavoin uusia uskonoppeja ja yrittävät luoda vaivattoman uskonnon itselleen.

Kuten tiedätte, *Urantia-kirja* alkaa seuraavin sanoin: *Urantian – se on asuttamanne maailman nimi – kuolevaisten mielessä vallitsee suuri sekasorto sellaisten termien kuin ’Jumala’, ’jumalallisuus’ ja ’jumaluus’ merkityksen subteen. Sitäkin hämmennyneempiä ja epävarmempia ihmiset ovat näiden lukuisten nimitteiden tarkoittamien jumalallisten persoonallisuuksien keskinäisistä subteista.* [1:1]

Vuonna 1935 ilmoituksenantajat katsoivat välttämättömäksi tuoda maailmaamme jotakin selvyyttä näihin käsitteisiin, ja oikeaanhan heidän arvionsa osui, sillä vielä nytkin, uuden vuosituhanen ensimmäisinä hetkinä, on valtava joukko ihmisiä, jotka ovat täysin hakoteillä kaikessa, joka koskee jumalallista maailmaa. Se mikä oli totta vuonna 1935, on mielestäni entistäkin todempaa tänään, ja sama tulee jatkumaan niin kauan kunnes uudet opetukset, *Urantia-kirjan* opetukset niiden mukana, löytävät paikkansa perheissä ja sydämissä.

Mutta eipä unohdeta työtoverini virkahdusta. Miten käy toteamuksen:

mutten käy kirkossa?

Tuntiessani nykyisen quebeciläiskulttuurimme ”totaalikieltäytymisen” ajoista sakka, minun on helppo kuvitella tuonkaltaisen ajattelun olevan

perua katolilaislapsina saamastamme opetuksesta siihen liittyvine uskonnollisine seremonioineen, menoineen ja opinkappaleiden, sakramenttien, kirkon käskyjen ja kanonisen lain noudattamisi-
neen. Olen varma siitä, että yleisöni joukossa on lukuisa joukko niitä, jotka ymmärtävät, mitä tarkoitan, ja jotka ovat käyneet läpi samanlaisen elämänvaiheen kuin se, jota työtoverini nyt elää. Monet nykypäivinä elävät ovat hylänneet lapsuutensa uskonnon käytänteet eivätkä ole löytäneet mitään sellaista korvaavaa, joka tyydyttäisi heidän mieltymyksiään ja heidän uskon- ja uskonnollisten menojen tarvettaan. Yksi seikka on toisaalta varma, ja se on heidän tahtonsa olla suostumatta sellaisen manipuloivan ja alentavan ikeen houkutuksiin, joka riistäisi heidän toiminnan-, ajattelun- ja päätöksenteon vapautensa sekä kaikkeen sanotunlaiseen kohdistuva varuillaanolo. Kyseiset henkilöt eivät sulata uskonnollisia opetuksia, ja jotkut heistä ovat hengellisesti enemmän tai vähemmän tuuliajolla.

Mutta olette päättäneet tulla tänne ja käsitellä viikonloppumme teemaa **uskosta tulee elämää**, ja syynä siihen on jatkuva uusien hengellisten elämäntapojen etsintänne, jotta kykenisitte vastaamaan varsin konkreettisenä tuntemaanne hengelliseen janoon. Olette täällä, sillä hyväksytte sen tosiasian, että usko voi olla elämässänne tärkeää tai välttämätöntä, tai siksi, että haluatte nähdä selvemmin, mitä tähän hämärään ja paljon kiistelyyn käsitteeseen sisältyy, eli siihen **miten uskosta tulee elämää?**

Niinpä niin! Toivon hengellisen etsintänne johtavan tuloksiin ja että vähäpätöinen alustukseni ei ole mielestänne turha. Se, mitä toivon kaikille tapahtuvaksi, on että kongressin päätyttyä voimme kaikki, kukin omassa lähipiirissämme, sanoa:

olen uskova ja käyn kirkossa

Eikä aikaakaan, kun tiedätte, millaisesta toiminnasta on kysymys. Ajattelin otsikoida alustukseni **Uskosta tulee elämää – uskomisesta etiikkaa**, sillä neuronivoimisteluni ”uskonhan minä, mutta en käy kirkossa” pohjalta minua halutti osoittaa, että sellaisenkin *Urantia-kirjan* lukijan usko on todellista, joka voi väittää: ”Uskon ja käyn kirkossa”.

Miten *Urantia-kirjan* lukija elää päivittäistä elämäänsä ja miten hän siirtyy uskomisesta etiikkaan? Ennen kuin ryhdymme puhumaan uskon muuttumisesta elämäksi eli **uskonsa elämisestä** olisi mielenkiintoista tietää:

millaisesta uskosta puhumme?
mitkä ovat uskomme perusta ja sisältö?
mihin ja keneen me uskomme?

mitkä ovat uskomuksemme?

Tarkastelemme myös kysymystä, **miten sitä eletään; miten elää uskoaan?**

Haluaisin johdattaa teidät käsitteeseen **usko** ilmiönä, joka ilmenee kahdella alueella: näkymättömällä ja näkyvällä. Näkymättömään alueeseen kuuluu kaikki se toiminta, jonka kohteena on ihmismieli ja joka johtaa uskomispäätökseen. Ketään ei voi opettaa uskomaan. Opettaa voi vain uskon kohteet ja uskonkäsitteet, mutta on yksilön itsensä asia päättää niihin uskomisesta. Vain oman päätöksensä, aidon henkilökohtaisen päätöksensä, nojalla yksilö jonakin päivänä alkaa uskoa. On mahdollista esitellä jollekulle mitä ihanin villa, mutta ellei hän halua astua sisälle, hän ei koskaan voi omakohtaisesti ihailla sen kaikkia ihanoituksia.

Usko on lahja Jumalalta (1610:2), mutta tämän lahjan saaminen edellyttää sen haluamista: on päätettävä, että uskoo, Jumalalle on sanottava: **kyllä**. Ennen kaikkea **usko** vaatii kuolevaisen ihmisen tahdonponnistusta. Vapaan tahtonsa nojalla hänellä on ehdoton vapaus sanoa **kyllä** tai **ei** tälle jumalalliselle lahjalle.

Uskon näkyvä alue taas kuvastaa sellaisen uskovan ihmisen uskon muuntamaa suhtautumista ja käyttäytymistä, joka harjoittaa uskoaan ja elää sen mukaan. Eli se kuvastaa sitä, mikä on havaittavissa ja mitattavissa. Kutsumme sitä etiikaksi.

Seuraavaksi aion hahmotella näkemyksen niistä uskonkäsitteistä, jotka saattavat kehkeytyä *Urantia-kirjan* opetuksista.

Ensiksi: *Urantia-kirja* esittelee meille Jumalan, Universaalisen Isän, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, niin vaikuttavana ja kauniina, että lukija on paljon alttiimpi uskomaan, hyväksymään hänet ja rakastamaan häntä. Sitä vain haluaa uskoa tähän Korkeimpaan Olentoon, joka on näin suuri ja kaunis. Sanat eivät kykene kuvaamaan hänen suurenmoisuuttaan.

Toiseksi: kirjan opiskelija tiedostaa Jumalan sekä aineellista että hengellistä kosmista luomusta koskevan jättiläismäisen, infiniittisen ja ikuisen suunnitelman. Tämän kaiken ihmeellisyys saattaa motivoida hänet uskomaan tähän suurenmoiseen suunnitelmaan.

Kolmanneksi: *Urantia-kirja* esittää joukkokunnittain jumalallisia ja taivaallisia persoonallisuuksia, jotka kaikki ovat hyvin vaikuttavia ja vakuuttavia, kaikki tavoitettavissa olevia; se luo turvallisuuden-tunnetta ja auttaa nousuamme kohti täydellisyyttä kaikkien näiden asettuneiden maailmojen kautta, joita he verrattomalla tavallaan hallitsevat ja

hallinnoivat. Tähän uskomisesta tulee jotakin, jota lukija haluaa ja jota hän rakastaa.

Neljänneksi: arvioimme ikuisen elämänuramme yksityiskohtia ja sen suurenmoisuutta. Monikin meistä on jo entuudestaan kuullut ikuisesta elämästä, mutta se on jäänyt sumeaksi käsitteeksi, epämääräiseksi eikä millään muotoa kovin kiinnostavaksi tai tavoiteltavaksi, sillä se esiteltiin meille ikuisena lepäämisenä. Jos itse on elävä ja aktiivinen, perinteinen käsitys ei tuntunut kovin houkuttelevalta eikä ylentävältä, miten hehkuvin värein se meille esitettiin. Joskus mieleemme pääsi ajatus, ettei mokomaan kannattanut uskoa. Mutta kun löydämme ikuisen elämän sellaisena kuin se kuvaillaan *Urantia-kirjassa*, meissä syttyy palava kaipuu päästä elämään sitä, saada siihen oikeus, tehdä parhaamme, jotta meille suotaisiin siihen oikeuttavat valtakirjat. Haluamme uskoa siihen.

Viidenneksi: kunhan pääsemme ajatuksen-suuntaajalukuihin etemme nousee käsitys sisimmässämme piilevästä jumalallisesta läsnäolijasta. Löytö täyttää meidät riemulla ja saa meidät tuntemaan olomme turvalliseksi. Se täyttää meidät halulla fuusioitua tämän sisimmässä olevan Jumalan kanssa. Välillä meidän on ihan hillittävä itseämme, jottemme ajautuisi mystiikkaan ja fanaattisuuteen. Jotkut saattavat hairahtua jopa pitämään itseään Jumalana. Emme kuitenkaan ole Jumala; olemme hänen lapsiaan. Tämä ei toki ole mikään haitta, sillä meillä on niin halutessamme jumalallinen määränpää.

Sitä paitsi *Urantia-kirja* määrittelee rakkauden ja onnellisuuden niin jaloin sanoin että ne tyydyttävät syvimmätkin kaipauksemme. Opimme määrittelemään sellaiset abstraktit käsitteet kuin ajattelu, mieli, sielu, persoonallisuus ja Ajatuksensuuntaaja ja pitämään niitä suuressa arvossa. Haluamme uskoa niihin.

Kuudenneksi: meistä tulee uudella tavalla Jeesuksen elämän ja opetusten todistajia. Voi kuvitella olevansa hänen rinnallaan, hänen pöydässään, yksi hänen ystävistään. Löydämme Olennon, jonka todellisuudessa tunsimme vain nimeltä. Nyt tunnemme hänen persoonallisuutensa, hänen luonteensa, hänen lujutensa ja hänen koettelemuksensa. Lyhyesti sanottuna tunnemme hänen inhimillisen ja jumalallisen olemuksensa. Mutta ennen muuta otamme tervetulleena vastaan uuden esityksen hänen aidoista ja ohjaavista opetuksistaan – kuluneiden 19 vuosisadan varrella kertyneistä teologisista traditioista ja uskonnollisista dogmeista puhdistettuina. Totuutta janoava

sielumme löytää tyydytyksen ja haluamme uskoa siihen.

Seitsemänneksi: löydämme uuden ja entistä laajemman esityksen Mikaelin evankelisesta sanomasta. Tulemme tietämään, että Urantialla hänen tehtävänänsä oli perustaa Jumalan Isyydelle rakentuva ihmisten veljeys. Haluamme uskoa siihen.

Urantia-kirja ... laventaa kosmista tietoisuutta ja lisää hengellistä ymmärrystä ... [1:2]. Kaiken tämän tiedon ollessa hallussamme meillä on tilaisuus uskoa siihen.

Voimme nyt sanoa, että hallussamme on kokolailla tyhjentävä kuvaus **uskomme** kohteesta. Nyt tiedämme uskomuksemme, sen, mihin haluamme uskoa; rakastamme uskomme kohdetta ja haluamme aidosti uskoa siihen. Mutta varokaa! Tärkeää on vasta se, mitä nyt seuraa!

Olemme lukijoita; luumme ja opiskelemme *Urantia-kirjaa*, tulemme tietoisiksi kaikesta tästä aineistosta ja pidämme sitä totena. Eikö tämä seikka, nimenomaan tämä tosiasia, tee meistä todellisia uskovia? Tavalla, jolla minä asiaa tarkastelen, olen taipuvainen sanomaan: **ei**. *Urantia-kirja* sanoo:

Jonkin opetuksen hyväksyminen todeksi ei ole uskoa, van se on pelkkää uskomusta. Ei myöskään varmuus eikä vakaumus ole uskoa. [1114:5]

Mitä **usko** sitten on? Usko ei ole uskomus. *Urantia-kirja* sanoo:

Uskomus on aina rajoittava ja sitova; usko on avartava ja kirvoittava. Uskomus jäbmettää, usko vapauttaa. ... Uskomuksista saattaa tulla ryhmän yhteistä omaisuutta, mutta uskon täytyy olla henkilökohtaista. [1114:6]

Mutta mitä **usko** on?

Usko on aidon, omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen elävä attribuutti ... Mutta elävä uskonnollinen usko on ... elävä kokemus, jossa on kysymys hengellisistä merkityksistä, jumalallisista ihanteista ja korkeimmista arvoista. Se on Jumalaa tuntevaa ja ihmistä palvelevaa. [1114:5–6]

Vilpitön totuuteen uskova ihailee kauneutta, kunnioittaa hyvyttä, mutta ei palvo niitä.

...sellainen pelastavaa uskoa osoittava suhtautuminen keskittyy vain ja yksin Jumalaan, joka on kaikkien näiden personoituma ja äärettömän paljon enemmän ... Uskomus on noussut uskon tasolle, kun se antaa suunnan elämälle ja määrää elämäntavan muodot. [1114:5]

Uskon on näin ollen käytävä kokemuksen läpi; eletyn läpi. Se ei voi jäädä teoreettiseksi. Mutta mitä **usko** on? **Usko** on sitä, että **uskoo vaikkei näe**. **Usko** on sitä, että ilman todisteita uskoo koko tämän jättiläismäisen ja ikuisen todellisuuden olemassaoloon. Usko kuuluu näkymättömään todellisuuteen, se on tuntemista, emootioita ja hengellistä. Uskon aluetta ei voi tieteellisesti todistaa todeksi, sillä se ei kuulu aineelliseen alueeseen. Usko on tuloksena henkilökohtaisesta kokemuksesta, ja sen voi saavuttaa vain omakohtaisen, autonomisen, tiedostetun ja vakavassa tarkoituksessa suoritetun paneutumisen tuloksena. Se johtaa päätökseen uskoa Jumalaan. Mutta mitä usko sitten on?

Tämä pelastava usko on se kunniakas saavutus, joka kukistaa kaiken epävarmuuden; se on voima, jolla kukistetaan kaikki epäilykset. Usko on lahja Jumalalta. (Kts. 1610:2)

Mestari itse sanoi sen. Onko äskeisten toteamusten valossa mahdollista sanoa olevansa uskova, muttei kirkossakävijä? **Ei**. Elääkö uskon omaava uskova väistämättä uskonsa? **Elää**. Sillä usko ... antaa suunnan elämälle ja määrää elämäntavan muodot. [1114:5] *Uskon antama motivaatio kokemuksesta täysimääräisen ymmärryksen ihmisen asemasta Jumalan poikana, mutta toiminta, päätösten toteuttaminen, on olennaisen tärkeää sille, että kehityksen kautta saavutetaan tietoisuus vähä vähältä kasvavasta sukulaisuudesta Korkeimman Olennon kosmisen aktualisuuden kanssa.* [1211:2]

Onko siis uskoa omaava uskova uskonnollinen ihminen? **On**. Sillä [u]sko antaa uskonnolle elinvoimaa ja pakottaa uskonnonharjoittajan elämään sankarillisesti kultaisen säännön mukaan. [1151:1]. Toisin sanoen rakastamaan lähimmäistäsi niin kuin rakastat itseäsi ... [1573:3]

Olemme nyt hyväksyneet sen toteamuksen, että uskoa on vain silloin, kun se muovaa uskovan elämäntavan. Miten siis vilpittömän uskova ja *Urantia-kirjan* opetuksiin uskova tekee uskostaan elämää?

Ryhdyimme tarkastelemaan uskon näkyvää sektoria, uskovien vilpittömää suhtautumista; sitä, mikä on havaittavissa ja mitattavissa. Siirrymme käytännön, **etiikan**, alueelle. Uskonsa eläminen on toimimista, tekemistä, sellaisten asenteiden omaksumista, jotka muovautuvat uskoa vastaaviksi; se ei ole mitään epätodellisten, fantastisten tai maagisten ajatusten tai ihmeiden tavoittelua. Nyt kun uskomme kohde on määritelty, uskomme on selitetty, niin minkälaiseksi muodostuu sen jälkeen omaksumamme käyttäytyminen, jos elämme uskomme mukaisesti eli jos **teemme uskostamme elämää?**

Miten vilpittömän uskova tekee uskostaan elämää?

Ensiksi: hänen tulisi olla elävä todiste siitä, että hän on Jumalan poika; hänen tulisi olla tuottelias toimija, joka ilmentää tätä suhdetta. Hänen tulee tuoda kaikille julki se, että hän tuntee Jumalaa ja että hän tuntee Jumalan mielessään.

Urantia-kirja selvittää, että Jumalan tunteminen mielessään on samaa kuin Korkeimman Olennon, Universaalisen Isän, olemassaolon hyväksyminen ja sen uskomisen; Olennon, joka vetää meitä ikuisuudessa puoleensa, kohti hänen Paratiisiaan, tietä, joka merkitsee olemuksemme kohenemistä kautta ikuisuuden ja hengellisessä maailmassa.

Nykyisin Jumalasta puhuminen herättää kiusaantuneisuutta jopa nolostumista. Elämme niin laajassa määrin maallistuneessa maailmassa, että Jumalasta puhumiselle ei ole mitään sijaa kirkon ulkopuolella. Mitä elävä uskova siis tällaisessa tilanteessa tekee? Ymmärtääkseni hänen tulee rikkoo tällainen tendenssi. Diplomaattisuutta, hienotunteisuutta, tahdikkuutta ja rohkeutta osoittaen hän antaa empimättä ihmisten tietää, että hän uskoo Jumalaan. *Urantia-kirjassa* esitetty Jumala on niin kiehtova, että uskova haluaa tutustuttaa Jumalaan jokaisen, joka on halukas tähän kohtaamiseen.

Hän yrittää tutustuttaa sisarensa ja veljensä tähän rakastavaan taivaalliseen Isään paljastamalla Isän todelliset kasvot niille, jotka eivät ole häntä vielä löytäneet – suurenmoiseen Jumalaan, ystävälliseen, kiehtovaan ja kiihottavaan; loputtomaan kauneuteen, infiniittiseen totuuteen ja äärettömään hyvyteen. Vakavissaan olevaa uskovaa voi inspiroida Jeesuksella, joka tuli Urantialle paljastamaan ihmisen hänen taivaalliselle Isälleen Paratiisissa. Hän opetti aikalaisilleen hengellistä maailmaa ja sitä, että yrittää aina toteuttaa Isän tahtoa ja luottaa tähän rakkauden Isään. Jumalasta puhumisen voi aloittaa kertomalla omista kokemuksistaan välttämättä kuitenkin sortumista älylliseen oppineisuuteen tai loputtomiin kiistelyihin.

Nykyisin kohtaamme joukoittain ihmisiä, jotka ovat ylpeitä ateistisuudestaan, jumalakielteisyydestään. Joten miksemme olisi ylpeitä siitä, että me olemme jumalamyönteisiä, uskovia ja uskonnollisia?

Toiseksi: *Urantia-kirja* selvittää myös, että voimme tuntea Jumalan hengessä. Se tarkoittaa, että tunnemme hänet Isänä ja että elämme veljinä ja sisarina. Elää Jumalan hengessä on yhtä kuin elää Jumalan todellisena poikana ja tyttärenä. Entä miten todellinen Jumalan poika elää? Mestari itse näyttää tietä puhuessaan taiteenkerääjä Flaviuksesta:

Jos rakastat lähimmäistäsi niin kuin rakastat itseäsi, sinä toden totta tiedät olevasi Jumalan poika. [1600:3] Ja tämä ihmisen velvollisuus tulee julki kahdessa suuressa etuoikeudessa: infiniittisen Luojan, Paratiisin-Isän, vilpittömässä palvomisessa ja kanssaivismisille osoitetussa rakastavassa palvelussa. [1600:3]

Vakavissaan oleva uskova voi henkilökohtaisesti omaksua tyynen, veljellisen ja armeliaan käyttäytymistavan pyrkien toteuttamaan ihmisten välistä yleismaailmallista veljeyttä. Hänen veljellinen käyttäytymisensä ilmenee rakastavana sosiaalisena palveluna. Järjestynyt yhteiskuntamme ei osoita millään tavoin huomaavansa niitä moninaisia yhteisöjä, jotka toimivat sosiaalisen palvelun alalla. Niihin kuuluu palkattuja työntekijöitä, mutta nykyisin yhä laajemmalla määrällä etenkin vapaaehtoisia ja erilaisia lähipiirin organisaatioita. Kaikki on valmiina palvelemaan tarvitsevia.

Näiden organisaatioiden uskottavuuden herättämät kysymykset koskevat enemmänkin niissä toimivien ihmisten uskottavuutta kuin organisaatioita itseään. Nykyiset sosiaaliset organisaatiomme pyrkivät toteuttamaan sosiaalista palvelua maailman hätää ja kurjuutta lievittämällä mutta asettamatta Jumalaa liikkeen keskiöön. Näin pelkästään humanitaarisella tasolla toimien niiltä jäävät pakostakin tietyt tarkoituserät vaille huomiota. Jos nämä organisaatiot maltaisivat kohottaa ihanteidensa tasoa, niistä tulisi paljon tehokkaampia. Ehkä ne jonakin päivänä työskentelevät **elämänohjeen** neljännellä tasolla, josta sanotaan, että se kertoo *epäitsekkästä omistautumisesta kanssaivismistensa hyvinvoinnin edistämiseen. Tällä korkeammalla tasolla, joka merkitsee varauksetonta sosiaalista palvelumieltä sen versoessa siitä tietoisuudesta, että Jumala on isä, ja sen seurauksena olevasta ihmisten välisen veljeyden tiedostamisesta...* [1651:1]

Vilpittömän uskova voi henkilökohtaisesti ottaa elämänohjeen sanotun tason omakseen; ja kuta enemmän on kansalaisia, jotka toimivat kyseisellä tavalla, sitä laajemmin voimme toivoa, että organisaatiot jonakin päivänä toimivat tuon filosofian mukaisesti.

"Jokainen, joka haluaa olla suuri Isäni valtakunnassa, olkoon hän kaikkien hoivaaja..." [1569:3]

Emmekö saisi unelmoida? Unelmointi on minulle tapa rukoilla ja kutsua hänen valtakuntaansa. Pyrkikö uskova myös elämän korkeimman kokemuksen tuntemiseen? Elämisen korkein kokemus on saada *tutustua veljiinsä ja sisariinsa, tietää heidän ongelmansa ja oppia rakastamaan heitä.* [1431:1]

Kolmanneksi: vilpittömän sisimmässään olevaan jumalalliseen läsnäolijaan uskova kaipaa päästä yhteyteen tämän läsnäolevan kanssa soveltaen

Jeesuksen tässä mielessä käyttämää menetelmää silloin, kun hän soi itselleen muutaman hetken muista erillään mietiskellen, rukoillen ja taivaallisen Isänsä kanssa keskustellen. Hän suosi palvonnalle omistettua aikaa.

Neljänneksi: sellainen, joka vilpittömästi uskoo jättiläismäisen ja jumalallisen suunnitelman olemassaoloon monituisine täydellistyneine ja täydellistyvine maailmoineen sekä siihen, että on olemassa myriadeittain jumalallisia ja taivaallisia persoonallisuuksia, ei kaihdakaan rukoilla, olla heihin yhteydessä ja anoa heidän apuaan uskovien yrityksissä seurata heidän opastustaan ja nauttia heidän suojelustaan saadakseen vaikeina epävarmuuden ja koettelemusten hetkinä heiltä apua ja tärkeitten päätösten tekohetkellä inspiraatiota.

Jeesus opetti: *"Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan."* [1619:1]

Eikö teistäkin ole kaiken lisäksi turvallisempaa olla tietoinen näiden kaikkien taivaallisten persoonallisuuksien läsnäolosta, jotka niin viisaasti ja rakastavasti hoitavat kaikkia kosmoksen maailmoja ja pitävät ne ajasta aikaan vakaina? Eikö ole huolettomampaa elää, kun tietää tästä suurenmoisesta suunnitelmasta, johon kuuluu elävä ja suojeleva hoiva, kuin olisi viettää elämänsä sinne tänne säntäillen ja ollen kaiken aikaa peloissaan siitä, että kaikki saattaa varoittamatta räjähtää käsiin vain siksi, että tiedossa on jokin fyysikoiden otaksuma laki tai ilmestyskirjamainen uskomus?

Viidenneksi: uskoonsa ankkuroitunut uskova pyrkii astumaan Jeesuksen jalanjälkiä. Tiedät, ettei parempaa esikuvaa ole kuin on Nebadonin Mikaelin ruumiillistuneena viettämä elämä silloin, kun Luojamme eli elämänsä ihmisolentona Urantia-planeetallamme. Voimme palauttaa mieleemme Jeesuksen sellaisena kuin Nebadonin Melkisedek hänet kuvailee sivulla 1101. Melkisedek kuvailee Mestariimme ominaisuuksia, lujuuksia ja suhtautumista, ja nämä kaikki voivat toimia inspiraationa, joka jättää jälkensä tulieluisten uskovien käyttäytymiseemme.

Tässä yksi katkelma: *Mestarin persoonallisuuden ainutlaatuisuinen piirre ei niinkään ollut sen täydellisyys kuin sen sopusubtaisuus, sen erinomainen ja tasapainoinen eheys.* [1101:5]

Ihmiset sanoivat hänestä: *"Kas siinäpä ihminen!"* [1101:5]

Jeesus oli harvinaisen hyväntuulinen ihminen, muttei hän silti ollut mikään sokea eikä mieleton optimisti ... Jeesus oli tasaisen hyväntuulinen siitä huolimatta, että hän

toisinaan joi syvältäkin inhimillisen surun maljasta ... Tämä Galilean mies ei ollut surujen mies, vaan hän oli iloinen sielu ... Hän oli iloinen mutta samalla nöyrä... Hänellä ei koskaan ollut kiire. [1102:6, 1102:9, 1103:1, 1103:2]

Mestari ...oli aina virkistävän aito ... Hän oli kaikkea totuutta kohtaan empimättömän uskollinen ... Hän oli eittämättömän vilpitön; hänessä ei ollut minkään vertaa ulkokultaisuutta. [1101:6]

Hänen persoonallisuutensa oli tasapainoinen. Hän ei konsanaan toiminut oikeukaasti, päähänpistojen mukaan eikä hysteerisesti ... Hän oli robkea muttei koskaan huimapäinen; varovainen muttei koskaan pelkurimaisesti ... Jeesus oli peloton ... Hän oli enemmän kuin täynnä jumalallista innostusta, mutta hänestä ei silti koskaan tullut fanaattista ... Hän oli myötätuntoinen muttei koskaan hempeilevä; ainutlaatuinen muttei eriskummallinen ... Hän oli tunne-elämältään aktiivinen, muttei koskaan häilyväinen ... Hän oli henkilökohtaisessa elämässään lempeä ja vaatimaton ... Hänen uskonsa oli täydellistä muttei koskaan mahtailevaa ... Pettymys ei saanut hänestä otetta, eikä vaino häneen tebonnut ... Hän oli hurskas muttei hurskasteleva. Hän oli niin perin ryhdikäs siksi, että hän oli täydellisen eheä ... Jeesus oli täydellisen ehjä ihmispersoonallisuus ... hänen hallittu innostuksensa oli tarttuvaa; hänen kumppaninsa olivat pakotettuja jakamaan hänen jumalallisen optimisminsa. [1101:7, 1102:1, 1103:5, 1102:4, 1102:1, 1102:1, 1103:6, 1103:0]

Eikö meillä tässä ole kaikki tarvitsemamme inspiraatio rakentaaksemme oman tapamme **elää uskomme?** Eikö meille esitetä sellainen ihanteellinen ihmiselämä jollaiseen jokainen vilpitön uskova pyrkii?

Ihanteemme ei toisaalta saa muodostua stressin lähteeksi. On tärkeää muistaa, ettei täydellisyyttä ole pakko saavuttaa täällä, mutta on tärkeää saavuttaa se joskus. Käytettävissämme on ikuisuus täydellisyys saavuttamiseen; tärkeää on, että pidämme täydellisyys kehityksemme päämääränä.

Kuudenneksi: Vilpitön uskova pyrkii rakastamaan veljiään ja sisariaan niin kuin Jeesus heitä rakasti, tekemään hyvää ohi kulkiessaan ja noudattamaan hänen rakkauden käskyään: ”Rakastakaa toisianne niin kuin minä olen rakastanut teitä.” [1944:4]

Elääksemme tuon käskyn mukaan meidän tulee ymmärtää sen merkitys. Miten Jeesus rakasti toisia ihmisiä? Hän ei rakastanut heitä pelkästään veljellisellä rakkaudella vaan myös isällisellä rakkaudella. Miksi hän halusi meidän rakastavan toisiamme isällisellä rakkaudella?

Koska hän odotti kyllä heidän ponnistelevan ollakseen Jumalan kaltaisia – ollakseen täydellisiä niin kuin Isäkin

taivaassa on täydellinen – , jotta he voisivat alkaa subtautua ihmiseen kuten Jumala subtautuu luotuihinsa, ja voisivat sen vuoksi alkaa rakastaa ihmisiä niin kuin Jumala rakastaa heitä – osoittaa isällisen kiintymyksen ituja. [1573:5] Isällisellä rakkaudella ei ole mitään salattuja tavoitteita, ja se etsii ihmisestä aina parasta. Se on todellisen vanhemman asenne. [1574:5] Sillä [i]säallinen rakkaus iloitsee siitä, että se saa maksaa pahan hyvällä, että se saa kostaa vääryyden hyvää tekemällä. [1575:9]

Jos haluat mietiskellä lisää isällistä rakkautta, lue *Urantia-kirjasta* kohdat, joissa Mestarin kerrotaan opettaneen apostoleilleen neljä isällistä rakkautta ilmentävää ylevää reaktiota (1575:1–4).

Seitsemänneksi: vilpitön uskova pyrkii suorittamaan työnsä siten kuin Jeesuksella oli tapana tehdä. Hän oli aina tyyri ja iloinen, ei koskaan kiireinen. Kuinka tänä päivänä olisi mahdollista yhdistää nämä kaksi realiteettia: toisaalta halun elää uskonsa Jeesuksen tavoin ja toisaalta nykyajan vaatimukset työelämässä valitsevine arvoineen? Jottei joutuisi kasaantuvien vaatimusten syöveriin, on mielestäni parempi pysyttävä erillään elämän kuohuista ja suosia yksinäisyydessä, mietiskelyssä ja rukoilussa vietettyjä hetkiä. Näin voi ottaa etäisyyttä ja nähdä maallistuneesta, fyysisestä ja aineellisesta maailmasta peräisin olevat odotukset niiden oikeassa perspektiivissä. Näin voi keskittyä prioriteetteihin, jotka edistävät aitoa henkilökohtaista kasvua.

Loppuunpalamisen ja työväsämyksen asiantuntijat tekevät parhaansa varoittaessaan työntekijöitä siitä, että työelämän vaatimukset ja muutokset ovat pysyviä ja ne jopa kasvavat. He selittävät, että ainoa jäljelle jäävä ja olemassa oleva pysyvyys on löydettävissä sisältämme. Se, että kaikki muuttuu, on pysyvää, jopa kiihtyvää.

Aikamme on yhä stimuloivampaa, hämmästyttävämpää, häkellyttävämpää, huimempaa, meluisampaa ja ihmistä halventavampaa, ja ellei ihminen huolehdi hengellisestä elämästään, hänen osanaan ovat paheneva epävilpitys, epäjärjestys ja epätoivo. Uskoaan elämäksi tekevä uskova pyrkii arvossa pitäen vahvistamaan suhdettaan, läheistäkin läheisempää yhteydenpitoaan jumalalliseen Ajatussuntuunsa. Näin hän suo itselleen edes jonkinlaisen paikan, jonne vetäytyä, kun elämä käy liian kiihkeäksi ja aktiiviseksi, – tilaisuuden viettää hetki omissa oloissaan, läheisessä yhteydenpidossa sisimmässä olevan Jumalan kanssa, joka lohduttaa, luo turvallisuutta, luottavaisuutta ja seesteisyyttä.

Mietiskellen ja meditoiden vietettyinä yksinäisinä hetkinä hän löytää Taivaallisen Isänsä tahdon ja purjehtii sen jälkeen vaivattomammin ja kirkkaammin mielin sen ”laakson, jossa sielu

tehdään”, (1675:1) myrskyävillä vesillä. Näin hän säilyttää seesteisyytensä, elämänilonsa ja elinvoimaa antavan hengellisen lujutensa.

Lopuksi

Haluaisin lopuksi kysyä teiltä, miksi **uskonsa eläminen** on niin tärkeää?

”Usko on se avoin ovi, josta astutaan sisälle läsnä olevaan, täydelliseen ja ikuiseseen Jumalan rakkauteen.” [1545:9]

Usko on mielen muuttaja, se ohjaa ... *todellisen ja omakohtaisen kokemuksen löytämiseen tyydytyksestä ja vakuuttuneisuudesta, jotka tuottaa se, että ihmisen sisimmässä on rakkautta ja pelastavaa armoa edustava Jumalan henki.* (Mestarin itsensä opetusten mukaisesti.) [1545:9]

Uskoessamme Jumalaan synnymme hengestä ja meistä tulee todellisia Jumalan poikia ja tyttäriä ja varmistamme asemamme taivaan valtakunnan kansalaisina.

Jeesus opetti vaativansa vain *uskon kautta tapahtuvan mielenmuutoksen – uudestisyntymän – valtakuntaan pääsyn hintana* [1545:9].

Jeesus neuvoi: *”Älä siis tavoittele valbeellista rauhaa ja ohimenevää iloa, vaan mieluumminkin uskon luomaa varmuutta ja Jumalan pojan aseman antamia takeita, sillä niiden hedelmiä ovat levollisuus, tyytyväisyys ja yliverainen ilo hengessä.”* [1674:6]

Uskonsa eläminen on keskeisimmin esillä kuitenkin Jeesuksen vastauksessa naisten evankelistaryhmän kahdentoista naisen joukkoon kuuluneelle Raakelille tämän kysytyä Mestarilta: *”Mitä minun tulee tehdä pelastuakseni?”*

”Pelastus on Isän antama lahja, ja sen paljastavat hänen Poikansa. Se, että puolestasi otat sen uskon kautta vastaan, tekee sinusta pienessä määrin jumalallisen, Jumalan pojan tai tyttären. Uskon kautta sinut vanhurskautetaan, uskon kautta sinut pelastetaan, ja tämän saman uskon kautta sinua viedään iäti eteenpäin enentyvään ja jumalalliseen täydellisyyteen johtavalla tiellä.” [1682:5]

No entä miksi me *Urantia-kirjan* lukijat ja opiskelijat olemme uskovaisjoukkojen marginaali-

ryhmä? Meillä on ollut onni tutustua viidenteen käänteentekevään ilmoitukseen ja otimme sen riskin, että luimme sen, opiskelemme sitä ja otimme sen omaksemme. Tämän uuden, suurenmoisen ja innoittavan ilmoituksen sisältö päästää meidät Jumalten salaisuuksien äärelle, se esittää meille Taivaallisen Isän suurenmoisuuden, se valaisee inhimillistä alkuperäämme, se ohjaa meitä maisessa ja taivaallisessa suunnistautumisessamme ja päämäärän valinnassamme, se antaa elämällemme tarkoituksen ja opettaa meitä antamaan etusijan ihmissuhteille, mieluummin kuin puhtaasti aineellisille tavoitteille. Kun opiskelija on aidosti perillä *Urantia-kirjan* opetuksista ja uskoo voivansa muuttaa maailmaa, silloin hän elää uskoaan todellisenä Jumalan poikana, ja omalla paljon puhuvalla esimerkillään hän opastaa veljiään ja sisariaan kohti elävää ja innostavaa hengellisyyttä, kohti universaalista hengellisyyttä, jossa uskollinen ihminen on elävässä suhteessa Luojaansa ja elää omakohtaista ja vapauttavaa elämää tämän kanssa.

Löydämme Mestariimme, Nebadonin Mikaelin, persoonallisuuden suurenmoisuuden Jeesuksen persoonasta, hänen opetustensa syvällisyydestä niiden korostaessa rakkautta ja armoa pelon ja uhraamisen sijasta. (1102:2)

Yhä useammat ovat nykyisin pimeydessä. Me olemme tämän ilmoituksen, viidennen käänteentekevän ilmoituksen, *Urantia-kirjan* opetusten, eläviä todistajia. Eikö mielestäsi ole tärkeää, että veljesi ja sisaresi omaksuisivat tämän ihanan ilmoituksen? Kun opiskelija tosissaan vakuuttuu näistä opetuksista, hän on valmis toimimaan niiden puolesta, hän ei kaihtelee vastustajia eikä kritikoita vaan asettuu tukemaan opetuksia ja ryhtyy levittämään niitä. Jos sydämesi jonakin päivänä rohkaistuu ja neuvoo sinua opettamaan, älä silloin emmi mukaan menemistä vaan ota yhteyttä niihin olemassa oleviin elimiin, joilla on valtuutus levittää *Urantia-kirjan* opetuksia. Se on yksi tapa **tehdä uskostaan elämää**.

En päästä teitä rauhaan palauttamatta mieleenne taivaan valtakunnan sotahuutoa; Jeesus esitti sen valmentautumisen apostoleja heidän virkaanasettajaisiinsa: *Rauha maan päälle ja hyvä tahto kaikille ihmisille.* [1569:0]

Mahdoton 28.012:s Mestariarkkitehti ja absoniittisuus

Kohteenamme symbolijärjestelmä, joka ylittää ajallisuuden ja avaruuden eli Nimettömien ja Numerottomien *raison d'être*

JEANMARIE CHAISE
Buzançais, Ranska

Mahdottomaksi katsottujen seikkojen – niin kuin *Urantia-kirja* ne paljastaa – joukossa on yksi, joka on selitettävissä numerojärjestelmällä, sellaisena kuin se on voimassa koko luomakunnan piirissä ja jopa siihen määrään, että Jumaluus itse on sovittautunut sen valtiuteen aikojen alusta aina Absoluutin arvoihin saakka.

Tämä mahdottomuus paljastetaan meille Mestariarkkitehtien yhteydessä. Mestariarkkitehtien valvoivat alusta saakka kokemuksellisen luomakunnan todeksi tulemista, ja heidät on luokiteltu numeron mukaan jumaluuden julkitulon neljättä eli viimeistä ulkoavaruuden tasoa myöten. Kyseinen luokittelu alkaa Paratiisista ja jatkuu ajallis-avaruudellisten universumien ääreen saakka, siinä muodossa jollaisiksi ne on tällä haavaa suunniteltu.

Mitä tulee Jumalan luomistyötä koskeviin seikkoihin, eivät niitä koskevat opetukset ole planeetallamme uusia. Tiedämme niitä opetetun useassakin yhteydessä, eritoten Saalemissa, jossa Makiventa Melkisedek toimi opettajana. Meitä ei siis tulisi suuremmin hämmästyttää lukiessamme tuhatviisisataa vuotta myöhemmin eläneen kreikkalaisfilosofi Platonin kirjoittaneen: *Sitten hän (Jumala) ajatteli tehdä ikuisuudesta liikkuvan kuvan, sitä mukaa kun hän organisoii taivaita, hän teki ikuisuudesta – joka pysyy ykseytenä – tämän ikuisen kuvan, joka kiertyy auki luvun mukaan ja jota me kutsumme ajaksi.* (Timaios, 37c–38d)

Tämä luvun mukaan eteneminen, jonka Platon niin hyvin oli oppinut ja niin hyvin muisti, esitetään itse asiassa myös *Urantia-kirjassa*. Meidän tulee jatkaa erittelyämme löytääksemme sen kokonaisen lukujen ulottuvuuden, joka alkaa ilmiäsuudesta ykseydestä ja jatkuu siihen konseptuaaliseen rajaan saakka, jonka tämän samaisen Ykseyden aukikiertyminen meille tarjoaa.

Ensiksi ja ennen kaikkea meidän tulee huomata, että Mestariarkkitehdit ovat absoniittisia olentoja. He eivät toisin sanoen ole Luoja eivätkä luotuja; heillä ei ole alkua eikä loppua. Nämä eksistentiaaliset ominaisuudet tekevät heistä realiteetteja, jotka

kuuluvat luonnostaan Jumaluuteen, mutta sen absoniittisuutena tunnetussa erityismuodossa.

Absoniitit ovat transsendenttisiä olentoja, mikä tarkoittaa että *he yksinkertaisesti vain ovat* [2:12], mutta he ilmenevät ajallisuudessa ja avaruudessa vain sitä mukaa kuin Jumaluus heitä projisoidun kosmisen luomistuloksen puitteissa tarvitsee. Tämä pätee ainakin Mestariarkkitehtien kohdalla.

Mestariarkkitehdit ovat Jumaluuden spontaaneja ilmentymiä, sillä he ovat avaruuden ja ajan tuolla puolen, mutta tästä ajallisuuden ja avaruuden tuonpuoleisuudesta johtuen he voivat ilmaantua myös ajallisuuteen ja avaruuteen. Näin Mestariarkkitehdit nimenomaan toimivat sitä mukaa kuin heitä Jumalan tahdon ja Jumalan kosmisen projektin arkkitehtuurin tarpeiden mukaisesti ilmaantuu.

Mestariarkkitehdeistä kerrotaan, että *heidän alkuperäänsä, olemustaan ja kohtaloaan ei saa kokonaisuudessaan paljastaa.* [351:3] Tämä näyttää kertovan, että on meidän asiamme saada selville syyt siihen, miksei sanottuja seikkoja paljasteta. Absoniittisten transsendenttisten olentojen alkuperä näyttää olevan Jumaluus itse; se manifestoituu erityisillä tavoilla, mikä tuo nähtäville finiittisen ja absoluuttisen välillä olevan tason ja mahdollistaa yhteyden toisaalta Jumalan ja toisaalta hänen luomuksensa välillä arkkitehtonisella tasolla. Mestariarkkitehtien olemus ylittää ajallisuuden ja avaruuden, ja heidän tehtävänä on kokonaisuniversumin organisoiminen. Näyttää sen vuoksi siltä, että heidän kohtalonsa, aivan kuten heidän alkuperänsä ja olemuksensakin, on tiukasti sidoksissa Isän tahtoon ikuisesta menneisyydestä alkaen ja infiniittiseen ikuiseen tulevaisuuteen päätyen. Mestariarkkitehtien toimiessaan nämä absoniittiset transsendenttiset olennot toden totta kattavat Jumalan julkitulon kaikkinaisuuden. Ja meille kerrotaan, miten se tapahtuu.

Kun Mestariarkkitehteja olevaistetaan, he ovat lukumääräistettävissä olevia alkuunpanijoita, sillä niin kuin voimme nähdä, he ovat olemassa lukumäärän mukaan ja suhteutettuja sen avaruuden määrällisiin tarpeisiin, jonka arkkitehtuuri heidän

on rakennettava. On täysin luonnollista, että heidät klassifioidaan seitsemässä tasossa.

Ensimmäisellä tasolla kohtamme tietenkin Mestariarkkitehtien vanhimman, joka toimii *Paratiisin ja sen kahdenkymmenen yhden Paratiisiin liittyvien toimintojen maailman ... koordinoijana*. [351:4] Hän on ainutlaatuinen, ja häntä pidetään ensimmäisenä Mestariarkkitehtinä. Hänen myötään tulee luku 1.

Toiselta tasolta me yhtä luontaisesti löydämme kolme Mestariarkkitehtia, jotka suunnittelevat ja hallinnoivat Havonan miljardia maailmaa. He ovat aina Havonassa. Ellei Mestariarkkitehtien vanhinta oteta lukuun, heidän myötään tulee luku 3. (351:5)

Ensimmäiset kaksi tasoa siis riippuvat neljästä ensimmäisestä absoniittisesta Mestariarkkitehdistä ja kolmas taso seitsemästä seuraavasta. Meidän on katkaistava laskentamme hetkeksi tähän, näihin seitsemään Mestariarkkitehtiin (yksi kutakin superuniversumia kohden), sillä olemme saavuttaneet Mestariarkkitehtien sen lukumäärän, joka tarvitaan suuruniversumin koordinointiin ja hallinointiin. Näiden myötä tulee luku 7.

On tehtävä perusteellinen ero toisaalta näiden 11 Mestariarkkitehdin (1 + 3 + 7, jotka edustavat kolmea ensimmäistä tasoa), jotka huolehtivat suuruniversumista, ja toisaalta niiden 28.000 Mestariarkkitehdin välillä, jotka on osoitettu ulkoavaruuden neljän tason organisointiin, ja jotka eivät lukumääräistyksensä puolesta noudata samaa lakia.

Käsitellessämme Mestariarkkitehteja voimme verrata heidän lukumääräistä jakautumistaan eri tasoille ja kääntää hetkeksi katseemme keskusuniversumille luonteenomaisiin lukuihin. Ensimmäiseksi on huomattava, että suuruniversumin arkkitehtuurissa tehdään ero Paratiisi-Havonan ja seitsemän superuniversumin välillä, mutta Paratiisi-Havonan sisällä meidän on erotettava myös symbolien 1, 3 ja 7 numeerinen läsnäolo. Paratiisi on 1, ja sitä ympäröi 3 kertaa 7 satelliittia: Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen satelliitit. Saatamme panna merkille myös, että lain ”yksi, kolme ja seitsemän” mukaisesti keskusarkkitehtuurin ympärillä on Havonan maailmat, jotka seuraavat seitsemänkertaisuuden (7) ja kymmenkertaisuuden (10) lakia kahdeksannessa potenssissa (miljardin maailman seitsemän kehää).

Sama ilmiö nähdään uudelleen tarkasteltaessa suuruniversumia ja kokonaisuniversumia. Nyt on tehtävissä vertailu ulkoluomuksen kehistä huolehtivien Mestariarkkitehtien lukumäärän perusteella. On varsin todennäköistä, että luvun 10 tuominen mukaan lukusarjoihin viittaa fyysisiin

aspekteihin, kuten meille muualla itse asiassa kerrotaankin: *Kymmenluku – kymmenjärjestelmä – kuuluu myötäsyttyisesti fyysiseen muttei hengelliseen maailmankaikkeuteen*. [397:11]. Toden totta [s]eitsenluku on keskusuniversumin ja luonteen myötäsyttyisten periytyminen hengellisen järjestelmän osalta perustavanlaatuinen, mutta kymmenluku, kymmenjärjestelmä, kuuluu luonnostaan energiaan, aineeseen ja aineelliseen luomistulokseen. *Atomien maailma tuo siitä huolimatta kylläkin esille tiettyä jaksottaista ominaispiirteistöä, joka toistuu seitsenryhminä – syntymämerkki, jota tämä aineellinen maailma kantaa osoituksena sen kaukaisesta hengellisestä alkuperästä*. [479:7]

Näyttää siis siltä, että atomien maailman tavoin ulkoavaruuteen osoitettujen Mestariarkkitehtien lukumäärä kantaa kyseisten Mestariarkkitehtien johtamien aineellisten maailmojen syntymämerkkiä (heidät lasketaan kymmeninä), kun heidän jakautumisensa (seitsemittäin) puolestaan on muistuma heidän kaukaisesta hengellisestä alkuperästään (he ovat *Paratiisin Transsendentaaleja hallitseva yhteisö*) [351:2]. Heidät lukumääräistetään seitsenluvun ja sen kerrannaisten mukaan. Kaiken kaikkiaan ja määräsuhteessa niihin tasoihin, joille heidät osoitetaan, heitä on:

- 70 ulkoavaruuden ensimmäistä tasoa varten
- 490 ulkoavaruuden toista tasoa varten
- 3.430 ulkoavaruuden kolmatta tasoa varten
- 24.010 ulkoavaruuden neljättä tasoa varten
- Eli 28.000 Mestariarkkitehtia ulkoavaruuden maailmojen kokonaismäärää varten.

Niitä seitsemää tasoa, joilla Paratiisin Transsendentaalikunnan 28.011 Mestariarkkitehtia esiintyvät, on siis pidettävä kahtena eri sarjana. Toinen niistä on yhteydessä ilmoituksenantajain suuruniversumiksi kutsumaan kokonaisuuteen (lukumäärä 11); toinen sen sijaan kokonaisuniversumiksi kutsuttuun kokonaisuuteen (11 + 28.000).

Aivan kuten huomaamme Havonan kehien olevan organisoituja seitsenkertaisuuden ja kymmenkertaisuuden lain mukaisesti – ja tiedostamme, että yksikin ylimääräinen maailma sekoittaisi harmonian niiden jakautumisessa – samoin voimme nähdä myös, että ulkoavaruuden luomukset seuraavat harmonian ja logiikan lakia omassa avaruuden sijaintipaikassaan. Harmonia näkyy myös siinä lukumäärien laissa, joka koskee Mestariarkkitehtien osoittamista ulkoavaruuden kehien neljälle tasolle.

Miksi sitten kerrotaan sellaista perimätietoa, että kaukaisessa ikuisuudessa yritettiin olevaistaa

28.012:s Mestariarkkitehti? Meille vastataan näin: *tämä olento ei absonitisoitunut, koska hänen persoonallisuutensa tempautui Universaaliseen Absoluuttiin.* [352:3] Merkitseekö tämä sitä, että kyseisenlainen kokeilu on lukumäärälain alainen? Kokeilkaamme. Niin tehdäksemme meidän on huomattava ensin, että Mestariarkkitehdit oli osoitettu ulkoavaruuden tasoille sellaisen lukumäärälain perusteella, joka poikkeaa suuruniversumiin vaikuttavasta laista. Mikä tämä laki on? Kysymyksen esitti jo William Sadler Jr teoksessaan *Appendices to a Study of the Master Universe*, sillä hän kirjoitti: *Onko mitään havaittavaa syytä siihen, miksi Arkkitehtien lukumäärän kohdalla luvun seitsemän tulee laajeta ensimmäisestä neljänteen potenssiin? Miksei kolmanteen potenssiin? Tai viidenteen?* [s. 218, kappaleesta *Expansion of Seven from the first to the fourth power.*]

Pätevän vastauksen löytääksemme ja tämän prosessin ymmärtääksemme meidän ei tarvitse kuin tarkastella Mestariarkkitehtien lukumäärää sen mukaan, miten heitä esiintyy neljällä ulkoavaruuden tasolla:

70	Jotka voimme redusoida	7
490	kymmenkertaisuuden	49
3.430	mukaisesti seuraavaan	343
24.010	asuun:	2401

Laskiessamme nämä luvut yhteen saamme 2800. Huomaamme, että kahdessa viimeisessä yksikköpaikassa esiintyy kaksi nollaa. Tämä on tosiaankin luvun seitsemän potenssien yleispiirre: ne päättyvät kahteen nollaan, aina kun lasketaan yhteen neljä peräkkäistä potenssia. Näin löydämmekin lain, jota etsimme. Esimerkiksi:

$$7 + 7^2 + 7^3 + 7^4 = 2800$$

$$7^2 + 7^3 + 7^4 + 7^5 = 19600$$

$$7^3 + 7^4 + 7^5 + 7^6 = 137200$$

Leimalliset numerot (lihavoitu) osoittavat aina seitsemäntäisyyttä, ne ovat kaikki seitsemän kerrannaisia.

28.012:s Mestariarkkitehti olisi ollut yksi liian monta. Hän olisi pakostakin ollut ensimmäinen ulkoavaruuden viidennen tason arkkitehti. Ymmärrämme nyt, että näillä neljällä tasolla saavutetaan kokemuksen perimmäisyys. Viides taso olisi sisältänyt $24.010 \times 7 = 168.070$ Mestariarkkitehtia. Huomatessamme tämän luvun päättyvän 70:een tajuamme, että tästä alkaa uusi nelinumeroisten lukujen sarja suhteessa 7:n potensseihin. Se on todiste äärettömästä toistuvuudesta, jonka itse kukin voi tarkistaa ja jonka itse olen laajassa mitassa tarkistanut.

Kaiken Luoja ei toista itseään. *Maailmankaikkeuden hallinnon ikuisessa järjestelmässä emme koskaan kohtaa tublailevaa ja tarpeetonta toimintojen päällekkäisyyttä. Jumaluudet eivät tunne mieltymystä hyödyttömään moninkertaisuuteen maailmankaikkeuden hoidon piirissä.* [76:2] On pikemminkin niin kuin Platon meitä muistuttaa: ”hän [Jumala] teki ikuisuudesta – joka pysyy ykseytenä – tämän ikuisen kuvan, joka kiertyy auki luvun mukaan ja jota me kutsumme ajaksi.” Havona-maailmojen seitsemän kehän tavoin Mestariarkkitehdit osoitetaan ulkoavaruuden neljälle kehälle seitseen- ja kymmenkertaisuuden lain mukaisesti.

Aivan kuten panemme merkille kaikkialla vallitsevan eksistentiaalisesta Kolminaisuudesta esille nousevien Absoluuttien seitsemäntäisen konstituution väistämättömyyden, samoin panemme merkille niiden universumien Transsendenttisten Mestariarkkitehtien luvun matemaattisen väistämättömyyden, jotka ovat absoniittisuuden kokemuksellinen ilmentymä.

Arvoitus siis ratkeaa tällaisella yksinkertaisella lukumäärää koskevalla lailla. Meille kerrotaan: *On mahdollista, että Mestariarkkitehtien nouseva sarja saavutti absoniittisuuden rajan 28.011:nnessä Arkkitehdissä, ja 28.012:s yritys kohtasi Absoluutin läsnäolon matemaattisen tason. Toisin sanoen 28.012:nnellä olevaistamisen tasolla absoniittisuuden kvaliteetti vastasi Universaalisen tasoa ja saavutti Absoluutin arvon.* [352:3]

[Sana *eventuation* (suomennettu ’olevaistuminen’) tulisi säilyttää muunkielisissä käännöksissä. *Urantia-kirjan* ranskankielinen versio kääntää sanan joka kohdassa yhtä väärin sanalla *exteriorisation* (ulkoistus). Anglosaksit ymmärtävät verbin ’eventuate’ tarkoittavan *to happen in the end, to result*, (’tapahtua lopulta’, ’olla tuloksena’), joka on jonkinlainen ilmoituksenantajain käyttämän uudissan ’absonitisoiminen’ synonyymi. Mestariarkkitehtien tapaisia transsendentaalisia olentoja ei voi ”ulkoistaa”, sillä jos niin olisi, heidän pitäisi tulla ulos jostakin. He eivät kuitenkaan tule mistään ulos; he pikemminkin ilmaantuvat luomisen seurauksena, ’luominen’ Jumalan tavoin ajateltuna. Näin meidät ainakin johdatetaan uskomaan: *Vältyäksemme käyttämästä uutta oppisanaa, mielivaltaista ja merkityksetöntä nimitystä, keitsomme parhaaksi heidän alkuperästä pubuessamme sanoa, että Transsendentaalit yksinkertaisesti olevaistuvat.* [350:6] Kun siis puhutaan absoniittisista olennoista, on *eventuate*-verbin kääntäminen jollakin muulla kuin ilmoituksenantajain käyttämällä alkuperäisellä ilmaisulla heidän ilmaantumisensa poikkeuksellisen luonteen esiintuonin laiminlyömistä. Perimmäinen Jumalahan määrittää *Urantia-kirjan* esipuheessa

näin: *ajallisuuden ja avaruuden tuonpuoleisuuden kuuluva, olevaistuva Jumala.* [4:11] Jos määritelmä pitää paikkansa, hän on Jumala, joka kuuluu ajallisuuden ja avaruuden tuonpuoleisuuteen, joten häntä ei voi ”ulkoistaa”, eikä hän itse liioin voi ”ulkoistua” mistään, sillä sellainen voidaan ymmärtää vain tulemiseksi ulos jostakin, joka on ajallisuudessa ja avaruudessa. Asia on äärimmäisen tärkeä siltä kannalta, että edes alkaisimme ymmärtää absoniittisuuden outoa käsitettä.] [*Voi kun asia olisikin näin yksinkertainen. – Kääntäjän huomautus.*]

Tämä Absoluutin läsnäolon *matemaattinen* taso saavutettiin siis aktuaalisesti tuossa kohdassa, ja Saalemin koulun oppilaille nämä tosiasiat taatusti selvitettiin, sillä siitä on olemassa hieman yleistetty versio eräässä egyptiläisessä papyruksessa, joka kuuluu Rhindin kokoelmaan ja jota nykyisin säilytetään British Museumissa Lontoossa. Useiden geometrian ja aritmetikan alkeita käsittelevien ongelmien seassa esiintyy myös tämä erikoistapaus eli luvun seitsemän potenssit. Hieroglyfistä esitystapaa käyttäen papyrus esittää seuraavat luvut seuraavia jäseniä käyttäen:

$$7 + 49 + 343 + 2401 + 16.807 = 19.607$$

$$2801 + 5602 + 11.204 = 19.607$$

Rhindin papyrus kiinnittää ja keskittää huomiomme juuri siihen, mistä edellä on ollut puhe ja eritoten luvun seitsemän potenssien funktioon suhteessa kymmenjaksoisiin lukuihin. Itse asiassa 2801, 5602 ja 11.204 ovat pelkkiä 7:n potensseja, jotka kuuluvat kymmenkertaisuusjärjestelmään. Pannaanpa merkille myös satalukujen kaksinkertaistaminen (4, 8, 16, 28, 56 ja 112):

$$2801 = 400 \times 7 + 1$$

$$5602 = 800 \times 7 + 2$$

$$11.204 = 1600 \times 7 + 4$$

$$19.607 = 2800 \times 7 + 7$$

Koska papyrus viittaa näihin lukuihin, on todennäköistä, että näillä suhteilla oli Moosesta edeltäneiden dynastioiden aikoina jokin tärkeä merkitys muinais-Egyptin temppeleiden uskonnollisessa opetuksessa.

Oli miten oli, sen mukaan, mitä voimme päätellä huomioistamme koskien universumien organisoinnista ”luvun mukaan”, voimme koettaa luoda uuden linkin. Meille kerrotaan: *Uversassa kaikki uskovat yhä enemmän siihen, että yhteen kerääntyvien Lopullisuuden Saavuttajakuntien on määrä päätyä jobonkin tulevaan palveluun ulkoavaruuden universumeissa, jossa kykenemme tunnistamaan jo ainakin seitsemänkymmenentuhannen ainekertymän ryhmittymisen. Jokainen*

näistä ryhmittymistä on suurempi kuin yksikään nykyisistä superuniversumeista. [354:5]

Luku 70.000, vaikka sen sanotaankin olevan vain likimäärä, ei saisi jättää meitä välinpitämättömiksi, sillä se avaa meille uuden sarjan. Lainatussa kohdassa puhutaan varmaankin ensimmäisestä ulkoavaruuden tasosta, sillä siellä kysymys on aineellisista muodostumista, jotka seuraavat ”nykyisiä”, ja tiedämme, että tätä ensimmäistä lukua seuraavat vääjäämättä kolme muuta edellistä aina suurempaa lukua, sitä mukaa kuin kolme muuta tasoa mainitaan tekstin muissa kohdissa. Asioiden ollessa näin voimme tuskin epäillä, etteivätkö kyseiset jatkuvasti suuremmat luomukset vastaavasti sisältäisi 70.000, 490.000, 3.430.000 ja 24.010.000 ”ainekertymää, joista jokainen on suurempi kuin yksikään nykyisistä superuniversumeista”.

Viitattaessaan *Urantia-kirjan* kohtaan 352:3 William S. Sadler Jr. toteaa: *Absoniittisen ylin taso hipoo absoluuttista tasoa.* (Emt. 225:8). Itse en näe mitään tuonkaltaista kyseisessä kohdassa 352:3. Luen päivästoin, että 28.012:n Mestariarkkitehdin ilmaantumisen mahdottomuus paljastaa, että absoniittisuuden korkein mahdollinen taso saavutettiin 28.011:n Arkkitehdin kohdalla ja että 28.012:s yritys ei voinut onnistua. Absoniittisuuden korkein taso ei sen vuoksi voinut hipoa mitään, mikä ylittäisi lukumäärien lain, joka puolestaan on mistään muusta riippumaton sääntö. Se ei varsinkaan voi hipoa absoluuttista tasoa. [*Argumentointi näyttää paljastavan, että Sadlerin kirjan ranskannoksessa englannin kielen sana 'impinge' on käännetty tavalla, joka ärsyttää artikkelin kirjoittajaa. Sadlerin ja kirjoittajan näkemysten välillä on vaikea nähdä mitään todellista eroa. – Kääntäjän huomautus*]

Koska puhumme mahdottomuuksista, eikä olekin täysin mahdotonta ajatella, etteivät jumalalliset auktoriteetit universaalisten lakien lähteillä olisi etukäteen tienneet näitä lukumääriä koskevia lakeja, joiden kohteina universumin rakenteet ovat olleet alusta saakka? Jos näin on, miksi mokomaa muinaismyyttiä kerrotaan Paratiisissa? Ajatellaanpa... Saattaisivatko absoniittien kaltaiset transsendenttiset olennot testata Jumaluuden matemaattisia lakeja?

Appendices -teoksensa loppupuolella William S. Sadler Jr. käsittelee ikuisen kasvuprosessin mahdollista päättymistä ja kysyy: *Onko "lopun" käsite pelkkää ajatusharba, joka johtuu inhimillisen ajattelun ajallis-avaruudellisista rajoittuneisuuksista?* [Emt, s. 328]. Tällaisen kysymyksen valossa ja mieleemme heikkouksia uhmaten emmekö voisi – tietäessämme sen, mitä meille on ilmoitettu jumalallisen luomistyön aukikäriytymisestä –, esittää johdan-

naiskysymystä? Olisiko eksistentiaalinen Paratiisin-Kolminaisuus voinut panna liikkeeseen äärettömyyteen saakka jatkuvan kasvavan luomistyön ottamatta huomioon sellaisia aritmeettisia lakeja, jotka havaitsemme yksinkertaisessa lukumääriä koskevassa esityksessä ja joilla on tietyt erityspiirteensä joita ei voi jättää huomiotta? Eikö absoniittisuus toisin sanoen näytä tavallaan olevan sen ylittämistä, mikä luo ajallisuuden ja avaruuden, eli kvantifioinnin ylittämistä tai kvantifioitavissa aspekteissaan olevia lukumääriä koskevan lain ylittämistä?

Mitä absoniittisuus muuta olisi kuin ajallisuuden ja avaruuden parametrien ylittämistä, joka mahdollistaa Perimmäisyyden ilmaantumisen olevaistuvana tai muulla tavoin absonitisoituvana aloittaakseen absoluuttisuuden ikuisen tavoittelun osana Infiniittisyyden lopullista tavoittelua?

Jos esitämme väistämättömän kysymyksen koskien sarjanumeroita eli tapauksen 1+1+1 jne, emmekö samalla esitä infiniittisyyttä koskevaa kysymystä? Eikö toisaalta superajallisuuden hallinta ja avaruuden tuolle puolen meneminen – mitä Perimmäinen tekee – ole samaa kuin olla muualla suhteessa tähän sarjaan ja siis suhteessa ajallisuuteen ja avaruuteen? Eikö kysymyksessä ole vain osittainen liittyminen kvantifiointipeliin, tai ainakin sen käyttämistä samalla kun vain lainaa ikiaikaisia ja soveliaita lakeja? Eikö tuolle puolen menevä kvantifiointi kaikkine ykseyttä, kolmin-, seitsen- ja kymmenkertaisuutta koskevin laein personoituine ja hengellistettyine olemassaolevineen ole Korkeimmalle ja Perimmäiselle yksinkertaisesti vain tapa organisoida kokemuksellinen infiniittisyys? Jos Perimmäisen käyttämä tapa siis on organisoitu 28.011 Mestariarkkitehdin ympärille, meidän on siinä tapauksessa myönnettävä, että sen takana täytyy ilmaantua sellainen infiniittisyyden ratkaisu, jolla pakostakin on yhteinen raja absoluuttisuuden kanssa. On luultavaa, että tällaisen ratkaisun saavuttaminen ei kuulu pelkästään Korkeimmalle ja Perimmäiselle Jumaluudelle. (*Urantia-kirja* puhuu kvalifioimisesta, faktualisoimisesta ja yhdistymisestä.)

Jumalallisessa projektissa siis – aivan kuten Korkeimman luovuudessa – Perimmäisen absoniittisuus on väline eikä päämäärä. Hankittu absoluuttisuus sinänsä voi päästä kokemukselliseen kaikkien potentiaalien yhdistymiseen. Mutta ilmoituksenantajat sen kummemmin kuin universumin filosofitkaan eivät tiedä, miten tällainen lopullinen yhdistyminen toteutuisi infiniittisyyden kontekstissa. Joten tuskinpa mekään kykenemme tätä ongelmaa tässä ratkaisemaan.

Jos palaamme siihen eroon, joka on tehtävissä luovuuden ja absoniittisuuden välillä, voimme kuitenkin sen osalta jatkaa spekulointia. Meidän on aluksi tiedostettava se, että oman ajallisuus-avaruudellisen taivasmatkalaisen statuksemme ylittävästi ponnistuksemme Isän saavuttamiseksi ilmenevät kahtena suurena päämääräkategoriiana.

Joistakuista meidän joukostamme tulee finaliitteja. Heidän tehtäväänosoituksensa vievät heidät kaikkialle ulkoavaruuden luomuksiin. Se tarkoittaa, etteivät he voi välttyä siltä kvantifioitavissa olevalta järjestelmältä, joka on avaruus ja aika, joten nämä tehtäväänosoitukset ovat edelleen lukumäärien ehdollistamia. Toiset kuitenkin, vaikka he yhä toimivatkin ajallisuuden ja avaruuden universumeissa, toimivat kuitenkin ajallisuuden ja avaruuden transendenssiä edustavalla tasolla, ja näin he tavallaan pyrkivät tavoittamaan absoniittisen statuksen. Näin näyttää käyvän kaikille niille taivasmatkalaisille, jotka kykenevät menemään kvantifiointivaihetta pitemmälle. He ovat niin ollen arvollisia pääsemään Kolminaisuuden syleilyyn ja siinä asemassa he *omistautuvat iäksi Kolminaisuuden palvelukseen ja tehtäviin*. [243:6]

Näistä ylösnousemuksellisista, jotka ovat omalla tavallaan ylittäneet ajallisuuden ja avaruuden ja joista on tullut nimettömiä ja numerottomia, meille kerrotaan, että he *kuuluvat Perillepääsyn Kolminaitettujen Poikien kolmanteen ja viimeiseen ryhmään. He ovat niitä ylösnousemussieluja, jotka ovat kehittäneet palvelontakyvyn sellaisiin ulottuvuuksiin, että se ylittää huomattavasti taidon, johon ajallisuuden ja avaruuden maailmoista tulevien evolutionaaristen rotujen mitkään pojat ja tyttäret pystyvät. Heille on kehittynyt sellainen hengellinen käsitys Universaalisen Isän ikuisesta tarkoituserästä, että se verrattain laajassa määrin ylittää nimettyjen ja numeroitujen evolutionaaristen luotujen tästä asiasta omaaman käsityksen. Siksi heitä kutsutaan Nimettömiksi ja Numerottomiksi. Sananmukaisemmin käännettynä heidän nimensä olisi "Nimen ja Numeron yläpuolella olevat"*. [246:6]

Näyttää siis siltä, että meidän tulee itse löytää numeroiden ikuisen tärkeys, ja jos etsimme sellaista ajallisuus-avaruudellista symboliikkaa, joka edustaisi Jumaluuden päämäärää suhteessa sen kokemukselliseen projektiin, eikö meidän tulisi etsiä sitä numerojen symboliikasta?

Tämän esseen täydentäminen edellyttää *kolminaisuuksia, komi yhteyksiä ja kolmiuksia* koskevan esityksen opiskelua. Sieltä löytyy täydentävää vahvistusta tälle symbolijärjestelmälle.

Jeesus ja politiikka

JEFFREY WATTLES
Stow, Ohio, Yhdysvallat

Urantia-kirjan lukijoilla on monia apuvälineitä syyskuun 11. päivänä 2001 New Yorkissa ja Washingtonissa tapahtuneiden hyökkäysten tulkitsemiseen ja kannanmäärittelyyn niiden osalta. Vaikka olemme täysin selvillä planetaarisen evoluution menneiden aikakausien taisteluista ja sangen tietoisia vahvan kansallisen puolustuksen tarpeellisuudesta (804:16–17), odotamme samalla laillisuuden maailmanlaajuista valtaanpääsyä ja sellaista planeetaarista muodonmuutosta, jonka tuleva hengellinen renessanssi tuo mukanaan. Tiedämme, että Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa.

Mikäli muodostamme kantamme yksinkertaisesti Jeesuksen uskonnon edustajina, aihepiirimme saattaa käydyä suppeammaksi. Voimmeko Jeesuksen opetuksista päätellä, millaista politiikan tulisi olla? *"Lapseni, pyydän hartaasti, ettette enää sovelia hengen valtakunnasta esittämäni opetusta sellaisiin surkeisiin asioihin kuin orjuuteen, köyhyyteen, maihin ja mantuihin eikä aineellisiin ongelmiin, joissa on kysymys ihmisten välisestä tasa-arvosta ja oikeudenmukaisuudesta."* [1605:2].

Luokaamme katsaus muutamiin tosiasioihin siltä pohjalta, miten Jeesus suhtautui politiikkaan.

- Ennen Jeesuksen tänne tuloa Immanuel neuvoi häntä välttämään *"kaikkeaa sotkeutumista oman aikasi talousrakenteeseen ja poliittisiin sidonnaisuuksiin."* [1329:5]
- Jeesuksen kieltäytyttyä liittymästä isänmaalliseen järjestöön monet hänen nasaretilaisnaapurinsa pitivät sitä tuon ajan polttavien poliittisten tarpeiden pettämisenä.
- Kahdentenkymmenentenäseitsemäntenä vuotenaan kapernaumilaisveneenrakentaja puhui vapaasti Sebedeusten huonekunnan ilta-aterian jälkeisissä keskusteluissa ja toi julki ajatuksiaan ja ihanteitaan politiikasta, sosiologiasta, luonnontieteistä ja filosofiasta. [1421:0]
- Urmia-luennoissaan aiheesta "ihmisten veljeys" Jeesus ilmeisestikin puhui tarpeesta pystyttää koko ihmiskunnan hallitus yleismaailmallisen veljesyhteisön uskonnon täydenteenä.
- Julkisen elämänuransa ensimmäisessä saarnassa Jeesus teki selkeän eron toisaalta taivaan valtakunta -käsitteen ja toisaalta

kansallismielisten ja sotilaallisten ideoiden välillä. (1536:4)

- "Virkaanasettajaissaarnansa" jälkeen Jeesus *kehotti apostolejaan tahdikkauteen heidän esittäessään huomioita [poliittisista asioista]. Hän kielsi heitä millään tavoin sotkeutumasta näihin vaikeuksiin ... "Antakaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat".* [1580:4] Hän ei sallinut huomionsa ohjaamista pois päätehtävästään eli uuden pelastumistavan tunnetuksi tekemisestä; hän ei suonut itselleen vapautta ryhtyä kantamaan huolta mistään muusta. *Henkilökohtaisessa elämässään hän noudatti aina asianmukaisesti kaikkia julkisen vallan lakeja ja säännöksiä; kaikissa julkisissa opetuksissaan hän jätti julkiset, sosiaaliset ja taloudelliset alat vaille huomiota.* [1580:4]
- "Käänteentekevän saarnansa" Jeesus aloitti heprealaiskirjoituksista lainaamallaan varoituksella, jonka mukaan Jumalan äänen torjuminen johtaisi kansan poliittiseen turmioon. Jeesus muistutti kuulijoitaan siitä, mitä kansa oli tehnyt Jeremiaalle, joka oli kuvaillut sille kansallismielisyyden ylitse menevän Jumalan, jopa Jumalan, joka käytti Babylonian kuninkaan toimeenpanemaa menestyksellistä piiritystä kaukokatseisen kaitselmuksensa välineenä. (1709 :2–3; 1067 jakso 6; vrt. 1810:4)
- "Viimeisessä temppelipuheessaan" Jeesus osoitti, millaiset poliittiset seuraamukset siitä koituisivat, mihin uskonnolliset johtajat olivat ryhtymässä: *"heti, kun olette lopullisesti torjuneet Isäni tarjoaman armon, tämä kansakunta jätetään oman onnensa nojaan, eikä kulu kauan, kun sitä kohtaa kunniaton loppu."* *"ihmisten valtakunnissa hallitsevat Kaikkein Korkeimmat viimein kaatavat kumoon tämän kansakunnan ja hävittävät näiden vallanpitäjien kamarit..."* [1906:2, 5]
- Seuranneessa luennossaan Jeesus kehotti meitä olemaan esimerkittäisiä kansalaisia, eikä hän näistä asioista mitään sen enempiä sitten sanonutkaan.

Julkisen elämänuransa alussa tekemistään suurista päätöksistä johtuen Jeesus johdonmukaisesti kieltäytyi käyttämästä valtaansa aineellisten tai poliittisten päämäärien edistämiseen. Vaikkei kyseistä seikkaa juuri kukaan ymmärtänytkään, se,

että hän omistautui evankeliumille, tarjosi juutalaisille parhaat mahdollisuudet kansalliseen selviytymiseen.

Useimmat viime vuosisadan arvostetuimmista uskonnollisista johtajista noudattivat toisenlaista esikuvaa. He olivat sekä poliittisia että uskonnollisia johtajia.

Vähänpä aavistavat ne, jotka tänä päivänä omistautuvat tosiasiallisesti ja yksinomaisesti evankeliumille, että he ovat itse asiassa valtiomiehiä, kun he toteuttavat työssään ilmoituksenantajain antamia ohjeita. Kukapa kuolevainen pystyisi sanomaan, millaiset poliittiset asetelmat tässä ovatkaan kysymyksessä?

[K]un kulttuuri edistyy ylinopeudella, kun aineellinen edistyminen karkaa palvonta—viisauden kehityksen edelle, silloin sivilisaatio kantaa taantumisen siemeniä. Ja ellei tällaisia ihmisyhteisöjä pikaisesti tueta kokemuksellista viisautta lisäämällä, ne vajoavat alas korkeilta, mutta ennenaikaisesti saavuttamiltaan tasoilta, ja viisauden alalla koittava ”pimeän keskiajan” interregnum tulee olemaan todisteena vääjäämättömästä tasapainottomuuden restauraatiosta itsensä vapauttamisen ja itsehillinnän välillä. [1302:3]

Meidän ei tarvitse tietää profeetallisia yksityiskohtia luottaaksemme Mestarin lupaukseen: *Tämän valtakuntaevankeliumin hellittämätön julistaminen on jonakin päivänä tuova kaikille kansakunnille uuden ja*

uskomattoman vapauduksen, älyllisen kablettomuuden ja uskonnollisen vapauden. [1930:6]

Kenet on kutsuttu julistamaan rakkauden ja armon evankeliumia?

Uskonto tosiaankin tarvitsee uusia johtajia, hengellisiä miehiä ja naisia, jotka rohkenevat panna luottamuksensa yksinomaan Jeesukseen ja hänen verrattomiin opetuksiinsa. Jos kristinusko yhä jatkaa hengellisen tehtävänsä laiminlyömistä ja jatkuvasti toubuaa vain sosiaalisten ja aineellisten ongelmien parissa, niin hengellisen renessanssin on odotettava äsken mainittujen Jeesuksen uskonnon uusien opettajien tulemista, opettajien, jotka omistautuvat vain ja ainoastaan ihmisten hengelliseen uudelleenvirittämiseen. Ja silloin tulevat nämä hengestä syntyneet sielut oitis tarjoamaan sen johtajuuden ja inspiraation, joka maailman sosiaaliseen, moraaliseen, taloudelliseen ja poliittiseen uudelleenjärjestämiseen tarvitaan. [2082:9]

Käsillä on aika, jolloin monet ihmiset ovat valmiita sanomaan ”kyllä” johtajuudelle. Olkoonkin, että maailmantilanne on jännittynyt, te, jotka **tiedätte** yleismaailmallisen perheen nykytilanteen, tulette liittymään sen ”tyynen ja iloisen ahertajan” henkeen, joka meni Jerusalemiin aasin selässä ratsastaen, aasin, joka on rauhan ja ystävyuden symboli. Te olette maailman valo!

UBIS-uutisia:

Ilmoitus talven lukusuunnitelmasta

Englanninkielinen Internetin *Urantia-kirja*-koulu (UBIS) järjestää seuraavan lukukauden aikana kolme kurssia. Lukukausi alkaa 21.1.2002. Ilmoittautumiset Urantia-säätiön UBIS-sivun kautta. Sivusto avautuu 2.1.2002. Kurssien nimet ovat: ”Jeesuksen usko”, ”Persoonallisuus ja kasvu” ja ”Evoluutio – sen alkuperä, historia ja päämäärä. Osa 1”. Suomenkielisestä IUKK:sta kiinnostuneita pyydetään ottamaan yhteyttä Martti Vanniseen, *martti.vanninen@kolumbus.fi*

Uutisia toiminnasta

Ensimmäisen espanjankielisen kurssin alkamisen myötä IUKK on toiminut syyskuusta alkaen

englanniksi, suomeksi ja espanjaksi. Ranskankielinen toiminta on suunniteltu alkavaksi lähitulevaisuudessa. Kolmatta vuottaan toimiva IUKK-projekti laajenee jatkuvasti. Osallistujat ovat mielissään siitä, että he näillä oppikursseilla voivat opiskella eri puolilta maailmaa olevien lukija-opiskelijoiden kanssa. Opettaja-vetäjäkunnan ydinjoukko sanoksee kaiken aikaa, mutta heitä tarvitaan yhä enemmän, sillä oppilasmäärä on nopeassa nousussa. Toivotamme sydämellisesti mukaan kaikki, joita kiinnostaa palvelu opettaja-vetäjänä ja odotamme sinun ilmoittavan itsestäsi meille.

Dorothy Elder
delder03@sprynet.com

TILAUKSET

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): 10,00 euroa

Irtonumerot: 4,00 euroa

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126 Pankkisiirtolomakkeen "Tiedotuksia" -osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken JOURNALille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset johonkin Urantia-säätiön toimistoista. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan Urantia Foundationin keskustuimistoon. Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association JOURNAL ovat läheisessä suhteessa Urantia-säätiöön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä, IUA JOURNALista tai Urantia-säätiöstä, ota yhteyttä johonkin takakannen kääntöpuolella mainituista Urantia-säätiön toimistoista.

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.